

Marec 2009

Št.

034

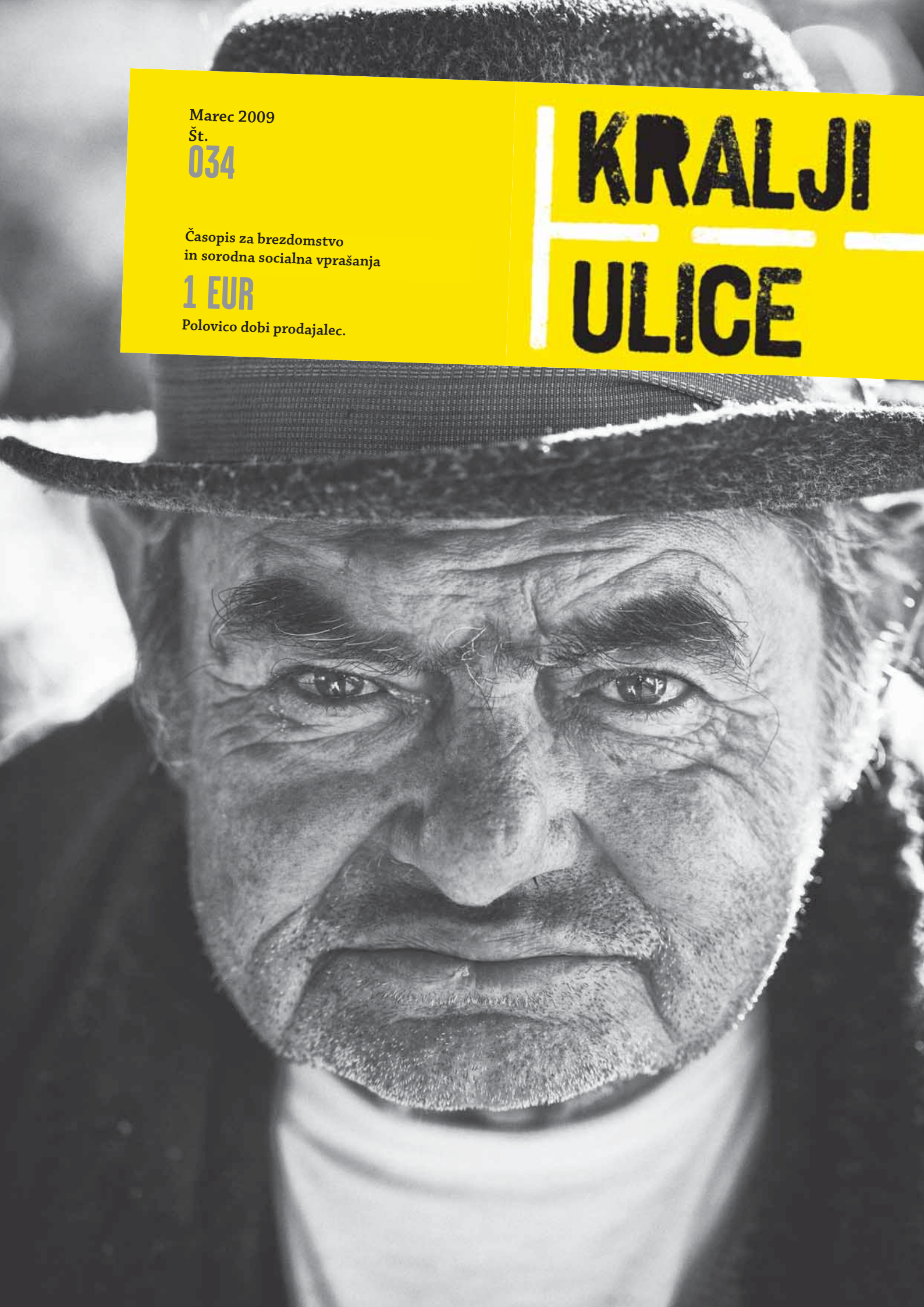
Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI

ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertonec, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Maruša Bertonec, Matilda M. Dobro

Ilustracije:

Ban, Matilda M. Dobro, Janč, Nik Knez, Marjan Kolenc,

Kralj O'Tone Prvi, Damjan Majkič, Tjaša Žurga

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vip a d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Dostojni so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana – Ministrstvo za kulturo –

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve –

FIHO – Urad za mladino – MOVIT

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vsii drugačni
vsii enakopravni

eea
grants

norway
grants

Uvodnik:

KDO JIH LJUBI? KDO NAS LJUBI?

foto: Maruša Bertonec

Marec, mesec po nareku podarjenega cvetja in mesec, ko se cvetni popki lahko kažejo tudi uradno. Od 21. naprej. Cvetni, listni in sveži trebušni popki, iz katerih še veje popkovina ... Vsi tako dišijo po življenju in so polni visokoraslih obetov. Predvsem s strani tistih, ki jih opazujemo, negujemo in jim menjamo vodo, prinašamo mleko ... Redki izpolnijo okoljska pričakovanja – ti večkrat prepustijo vodstvo nad svojim življenjem drugim, večina pa preseže ali ne doseže pričakovanj. Tiste velike liste ali cvetove včasih obrežemo, včasih določimo za pastirja ali pa jih pustimo navidezno neopažene, saj v povprečnem času in prostoru zanje ni pravega mesta, na pogled mali, podhranjeni in žejni popki pa so običajno že na začetku označeni s črno piko, ki največkrat ovene skupaj z življenjem.

Povprečje zaničuje vse razen samega sebe. Povprečje udriha po nas in nas znova in znova vodi na tisto zlato, tisto srednjo pot, s katero ni prav nič narobe, dokler s svojim sijem popolnoma ne zaslepi vsega in vseh, ki stojijo ob njenih straneh. Zlata srednja je varna in udobna, dokler nam je ne prečka kaj izven povprečja. Zlata srednja je tista dobra. Vedno za tri – nima črne pike.

Ker nasploh radi vrednotimo, tehtamo in imamo stvari za dobre in slabe, čeprav sta bistvo in resnica drugačna in skrita drugje, kjer ni števil, obsodb, ki jih včasih za lažje sporazumevanje in razumevanje pravzaprav potrebujemo, smo izumili vrednostno lestvico, ocene ...

Torej: kakšno oceno nosite vi, kakšno smo vam dali? Ste srečni trojkar, ki podeljuje trojke in nekako sprejema, ali tisti z ogljem, ki vsem, ki niso iz vašega jajca, riše krogce, ki jih nato še obvezno pobarva? Kako pa bi ocenili trgovko, ki vam vsako jutro s koščkom svojega službenega časa proda pšenični proizvod? Bi jo sploh ocenili? Kako bi ocenili bankirja, voznico avtobusa, mesarja, sodnika, balerino, svoje starše, bogataša, depresivnega genija, kuharja, nogometaše, pobiralca vstopnic v kinu, branjevko, istospolno usmerjeno srednješolko, svojega sosedo in direktorico najbolj uspešnega podjetja? Štiri, tri, tri, štiri, pet, neocenjeno ...? Ne? Morda pa dve, pet, ena, dve, štiri, tri ...? Spet ne? No, saj je vseeno ...

Kaj pa tatič, brezdomna invalidka, morilec, narkomanka, detomorilka in posiljevalec – so v naši redovalnici? No, kar napišimo jih. Dejstvo je, da obstajajo, živijo, bivajo. Tudi hodijo mimo nas, čakajo pred nami v vrsti, ljubijo in so ljubljani, sanjajo in hodijo v naše sanje. Nekaterim gremo na živce, nekaterim smo na skrivaj všeč, a večina nas sploh ne opazi ... Nekateri se tudi poročajo z našim potomstvom in tvorijo naprej nov popek, novo življenje ne glede na to, da nočemo poslušati o njih ali pa smo jim dali črno piko. Govorim o njih, ki so, govorim o ljudeh, ki so. Ne o dobrem, ne o slabem, ne o grehu, ne o tem, kaj so storili in česa niso, pa bi morda po naše morali.

Morda se čudno sliši, a večina sprejema, ima rada in je naklonjena žrtvam, osebe, ki so jim kaj storile, pa zaničuje, jih ne sprejema, čeprav tako radi ponavljamo, da sta v vsakem odnosu dva, da je vsak delno zaslužen za dogajanje znotraj njega, da je v odnosu vsak delno zmagovalec in hkrati poraženec, le razmerje je različno. Saj govorimo to, kajne? Ob tem pa kar pozabljamo svoje krhke dogodke, ki bi nas skoraj že spotaknili na drugo stran – onkraj družbenega sprejemanja in trojke. Spomnimo se, ko smo imeli v mladosti za nekatere malce preveč razmršene lase, pa so že mimo našega bistva padale opazke, črne pike, spomnimo se, ko smo lani skoraj povozili pešca, izgubili službo in na srečo kmalu našli drugo, še boljše ... Tudi sekira, s katero smo cepili drva za zimo, nam je odstranila le nekaj svaljkov kože, lahko pa bi se končalo drugače.

Če imamo radi dan, je sprejemanje noči nujna. Ni potrebno, da jo imamo radi; le sprejeti jo moramo, ker je del dneva in ker dan pravzaprav prinaša, začenja. Vendar kadar sprejememo, imamo tudi radi – vsaj nezavedno, če ne zmoremo drugače. Ko bomo pripravljeni – vrzimo stran ocene, ne pa vrednosti in vrednot – in sprejmimo. Brez besed. Nihče še ni šel gor po stopnicah, če ni bil sprejet. Sprejemanje je pogoj za bolj kakovostno bivanje in sobivanje zunaj in znotraj prostora, kjer smo sedaj. Je razumevanje, napredek, je veja polna popkov, ki čaka na razcvet. Življenje je preveč skrivnostno, da bi vedno bili pametni.

Matilda M. Dobro

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 BERAŠKA PALICA
- 4 SPOZNANJE
- 5 URA KULTURE ZA REŠETKAMI
- 8 ULIČNI FAKS
- 9 TATU ZGODBA
- 9 SOCIAL MEGA TURBULENCA
- 10 ZMOŽNOSTI IN ODPORNOST BREZDOMNIH LJUDI
- 11 CENTER ZA POMOČ ŽRTVAM KAZNIVIH DEJANJ
- 11 AIDS — KAKO SE PRENAŠA IN KAKO SE ZAŠČITIMO?
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 12 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 KRALJEVI RECENZOR
- 15 PREDSTAVA KOCKA JE PADLA ...
- 16 DOGODKI
- 17 NADoGLAS
- 18 SOL IN KOPER
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PRAVLJICA ZA ODRASLE
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 GOGIJEVA KOLUMNA
- 23 ENIGME IZ STIGME
- 24 SPET SI ME PROSIL ZA DENAR
- 26 PISMA BRALCEV
- 27 PRED 100 LETI
- 27 SMS-KOMENTARNICA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

DARKO

foto: Matilda M. Dobro

03
KRALJI
ULICE

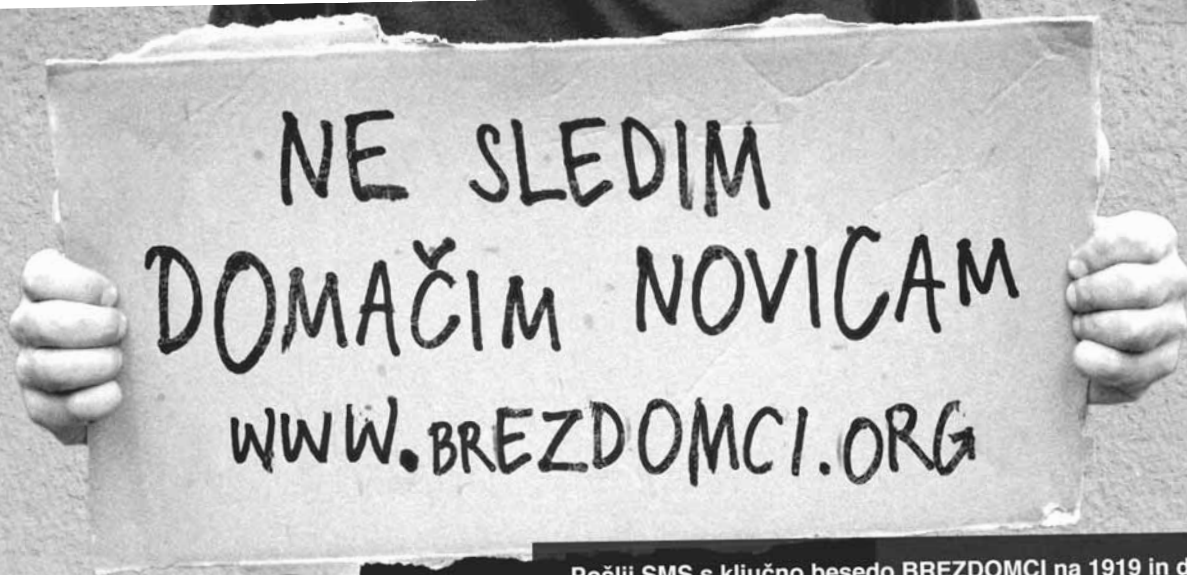
Sem trenutno na ulici, s kolegom živiva v eni stari hiši. Čakam na socialno pomoč, da bi si lahko našel eno sobico. Na ulici sem pol leta in šele sedaj vidim, kako hudo je to. Prej se tega nisem zavedal ... Tega, kako se matrajo brezdomci. Imam tudi probleme z drogami, počasi se odvajam od tega. Trenutno sem na metadonski terapiji.

Marca bom dopolnil 27 let. Rad imam glasbo, posebej rap. Moj idol je 2Pac. Za njega živim, on me je navdušil za rap. Moji hobiji so nogomet, košarka, bordanje in plavanje. Moja največja želja je, da bi se uspešno prebil čez življenje – predvsem to, da bi se rešil ulice. Mi je pa žal, da sem pristal na drogi.

Vsem brezdomcem želim, da bi se rešili ulice ali da bi občina odprla vsaj še eno zavetišče, saj nas je veliko.

Darko Pešl - Jerry

**RAD IMAM GLASBO, POSEBEJ RAP. MOJ
IDOL JE 2PAC. ZA NJEGA ŽIVIM, ON ME JE
NAVDUŠIL ZA RAP.**

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

Če si brezdomec, marsikaj razmišljaš ... nekam težko je postalo po vsem svetu. Spremenilo se je in te spremembe so nam povišale zavest, bolj kot človek trpi, več se nauči. Svetovne vlade so pokazale svoj obraz, le varuhinja človekovih pravic je glede ubogih Palestincev povedala svoje. Demokracija v Evropi je samo igra, Evropa sama pa se počasi spreminja v koncentracijska taborišča. Zdaj so denarne kazni višje, zakoni so bolj ostri. Bajе, da na sodiščih lahko odgovarjajo le na vprašanje navkljub svobodi govora in bajе je že pripravljen zakon, ki govori o tem, da če proti evropski in izraelski politiki kaj govoriš, je zato zagrožena zaporna kazen. Ah, ta ubogi planet, poln gorja in zarot. Vse se dogaja zelo

na hitro in ni dvakrat za reči, pa bo tudi pri nas vojska na cesti, razlogi pa so od virusa, ki bo povzročil epidemijo, do obveznega cepiva, v katerem bo strup, ki poneumlja človeški um, pa vse do invazije vesoljcev, terorizma itd. Vesoljci nas vsekakor ne ogrožajo. Ne spreglejte, da vse od Hitlerja naprej svetovne vlade razvijajo tajna orožja, kar pomeni tudi leteče krožnike, da o zvočnih in drugih laserskih orožjih niti ne govorimo. Vedno so nam prikrivali in manipulirali, zdaj pa nas preko dokumentov, v katerih so čipi, že nadzorujejo – in prav tako preko hrane, ki je je vse manj. In zakaj? Razlog je v tem, da so ameriške korporacije po svetu jemale pšenična, koruzna polja v zakup ... in namesto pridelkov posadile

in žele sojo. Ozreti se po Argentini, Čilu, Braziliji in ostali Južni Ameriki – njihova polja so sedaj spremenjena v sojina polja. Verjeli ali ne, kmalu bo vsakemu odmerjeno, koliko hrane se lahko v trgovini na dan nakupi. Vse to, kar se dogaja, pelje naravnost v popoln nadzor človeka. Hočejo, da nas je strah tudi kometa, ki nas bo zgrešil, in podnebnih sprememb. Ali ste vedeli, da imajo Američani tehnologijo, ki sproža potrese? Trenutno smo v vnaprej zrežirani finančni krizi, ki je prvi pogoj za nov svetovni red, ki pride. In kdo je Obama? Verjeli ali ne, on je ta, ki bo dokončal, kar je Buš-Čorč začel.

J.

SPOZNANJE

Sprejmeš izziv. Si presenečen nad bremenom, se pritožuješ, pomisliš na cilj in nadaljuješ. Saj si rekel, da zmoreš, kje so sedaj tiste besede optimizma, ko si začel. Breme se podvoji in pot je bolj strma. Vendar bi bil počitek le priznavanje poraza. Vrnil bi se tja, kjer si bil. Pa pridejo prvi rezultati, a to še ni konec poti, saj kmalu dobiš kakšno poleno pod noge. Vendar so tudi tisti, ki so opazili zaklad, ki si ga na poti nabral. Čeprav se ne sveti, pomeni pravo premoženje. Kot se po jutru dan pozna, se po poti popotnika občuduje. In ko se ozreš nazaj, vidiš, koliko si vreden. Lahko jokaš bisere ali pa jokati sploh ne znaš. Mogoče nakopičiš veliko sladkega. Lahko postaneš zelo lep. Lahko pa postaneš nenadomestljiv, slan. A paziš: na svetu so tudi slabi ali bolje rečeno pre nagljeni, ki kasneje obžalujejo. Potem vsak, ki si je nabral samo sladkor, začne iskati sol. Odpravi se na pot. Ko ugotovi, kaj je bistvo, kaj je pravo bogastvo, se zave, kam je bil namenjen in kaj je sploh iskal. Dobi pomočnike, saj jih ne odrija več od sladkorja, saj si bodo delili sol. Presežeš predsodke in odpustiš. In na potovanju vidiš, da je bolje živeti slano, kot kopiciti sladkor.

Tomislav Gruden - GTS

KDO SEM?

DRVO SEM,
KI PROTI SONCU RASTOČE
IZ ZEMLJE SOKOVE VSRKAVA.

GRM SEM,
KI PTIČEM GNEZDOČIM
VARNO ZAVETJE USTVARJA.

CVET SEM,
KI V BELI ROČICI
NEŽNO LJUBEZEN PORAJA.

DUŠAN PEČAVAR

URA KULTURE ZA REŠETKAMI

Predstavljamo vam nekaj različnih pogledov, občutij – skozi igralčeve in režiserjeve oči ter z vidika gledalcev – na gledališko predstavo, ki jo je skupina Kraljev ulice Pluribus unum odigrala konec januarja na prav posebnem odru, in sicer na parketu telovadnice v koprskem zaporu.

ZAPOR KOPER

Predstava Vzajemnost pri socialcu in celotna režija oziroma skupek scenarijev v to celoto je glede na dejstvo, da je vse skupaj še na začetku – če primerjam s človekom: še v puberteti – doživela dober *feedback* gledalcev. Prav tako je tim igralcev pokazal koncentracijo, potrpežljivost in tudi organizacijo ter solidarnost. Generalke ni bilo, tim je vse na hitro ponovil v *backstageu*. Torej, kot režiser skupine sem zadovoljen in ponosen na akterje, na inspiracijo in dogajanje, na pozornost do vloge (svoje in do vloge drugih), saj konkretnega *backstagea* (da bi bil oder prazen) nismo imeli. Zadeva se je odvijala v telovadnici. S strani akterjev napak ni bilo, bile so napakice, ki pa jih gledalec celo ni opazil. Vesel sem, da se oblikujemo v tim v kontekstu našega imena. Hvala za organizacijo Kraljem, hvala za lep sprejem organizatorjem v zaporu.

Bojan Sklepič

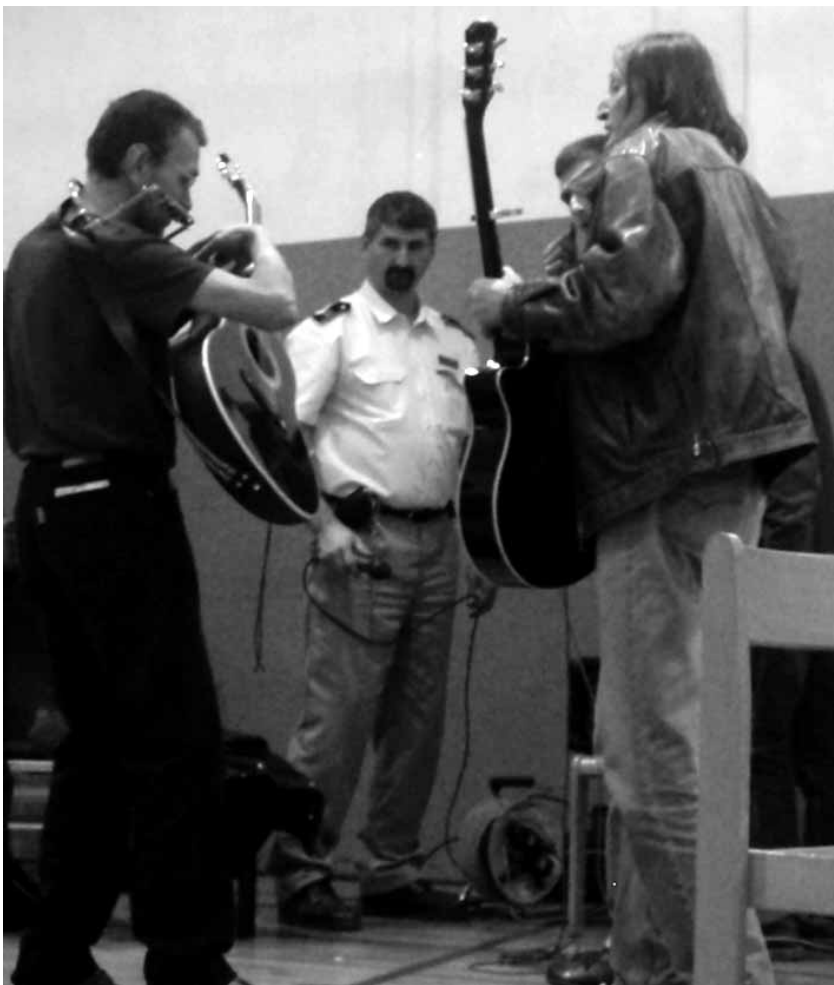

foto: Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

PREDSTAVITEV GLEDALIŠKE PREDSTAVE V KOPRSKEM ZAPORU SKOZI OČI DVEH IGRALCEV

V telovadnici se je pripravila vsaka skupina zase. Skozi moj pogled vloge pijančka Lojzeta je predstava dobro uspela. Mogoče je bila ovira le v tem, da je bila telovadnica velika, igralci pa (razen glasbil) nismo imeli ozvočenja. Predstava se je začela s predstavitvijo gostilne, v kateri je začel igrati Bojan Sklepič s kitaro. Nakar se je vanjo primajal pijanček Lojze, za njim pa še pijanček Tomo. Poleg je bila natakarka Kristina. Predstava se je odvijala v gostilni, v gostilniškem vzdušju, kjer vsi pijejo na puf in kjer pijanček Lojze obljublja, da bo vse poravnal, ko dobi socialno pomoč. Noge ima na mizi, noge so moteči element. Lojze in Tomo se pogovarjata o jutranji kapsuli. Pride Rok, ki naroči kavo, ob kateri imata Tomo in Lojze pripombo. Nakar pride Grega, ki prodaja časopis Kralji ulice. Zanima ga, če si ga kdo od prisotnih želi. Lojze si ga kupi. Tomo spiše še silce žganja in se s stolom prevrne. Ko se pobere, se z Lojzetom odpravita na društvo Kralji ulice.

V drugi sceni se odvija razprava med izterjevalcem in gostilničarjem. Žiga je nervozen, ker ni dobil denarja za že ponujeno drogo. Marko mu obljublja, da mu vse prinese. Žiga se nekako vda in doda še ceno visokih obresti za dolg. Marku da nov rok plačila (do drugega v tednu). Nato se vrne Kristina, Marko in Žiga pa se pomirita.

V tretji sceni pridejo na oder še vsi ostali igralci. Ko so vsi zbrani, Bojan naznani, da prodaja stanovanje. Lojze se takoj navduši in se ponudi za podnajemnika. O tem Bojan ne želi nič slišati. Kmalu zatem Žiga vse utiša in se začne z Bojanom pogajati o stanovanju. Zmenita se, da se dobita na Haketovi 38, kjer bosta vse uredila.

V četrti sceni se odvija prizor s psihiatrije. Pred psihiatrično ambulanto so sami odpisani primeri, kjer vsak nori po svoje. Bojan ob tem išče Haketovo 38, kjer naj bi se sestal z Žigom. Bojan igra tudi povezovalca. Pride tudi Rok in da vsakemu vedeti, da je naročen pri psihiatru Piškunu. Med odpisanimi primeri je tudi Žiga. V ambulanto je zadnji sprejet Rok, ki bi moral biti na vrsti prvi, ki reče: »Doktor Piškun, končno!« Ves blažen nato odide v ambulanto. S tem se predstava zaključuje.

Še moje videnje predstave:

S predstavo sem bila zadovoljna. Imam občutek, da mi je moja vloga pijančka Lojzeta najbolj uspela do sedaj. Med igranjem sem bila sproščena – razen v začetnem delu prvega prizora predstave, ko sem položila noge na mizo, ker se je to odvijalo v moškem zaporu in sem pri tem imela pomislek, da bi mi lahko kateri od zapornikov kaj storil, čeprav so bili prisotni pazniki.

Iva Tisa

foto: Matilda M. Dobro

V četrtek, 22. 1., se je gledališka skupina Pluribus unum odpravila v koprski zapor z manjšo zamudo. To se nam vedno dogaja, kadar gremo nastopati izven Ljubljane. Pot v Koper je potekala brez problemov in bilo je zabavno. Ko smo prišli do zapora, sem imel občutek, da smo v nakupovalnem centru. Čist fensi zapor! Sprejel nas je eden od paznikov in nas odpeljal v telovadnico. Bojan Sklepič in ansambel sta si začela štirati muziko, ostali smo postavljali sceno. Ker smo prišli z zamudo, nismo imeli časa za izpeljavo generalke, zato smo si scenarij le prebrali. Če bi imeli generalko, bi bili za nastop preveč živčni, saj bi šlo vse preveč hitro. Na predstavo je prišlo od 30 do 40 zapornikov. Igro smo odigrali profesionalno, občinstvo je bilo tudi zadovoljno. Po odigrani igri smo šli na manjši ogled zapora. Nobel zapor.

Po ogledu smo se poslovili in odšli v bližnji bife, nato pa se odpeljali še do Izole na plažo, spili pijačko in opazovali sončni zahod. Po pijači smo se odpravili nazaj v Ljubljano. Na poti smo imeli manjši problem, a vendarle smo prišli nazaj živi in zdravi. Mislim, da smo odigrali zelo dobro in si dokazali, da tudi brez generalke speljemo brez problema. Želim si še več nastopov, da postanemo še boljši gledališki igralci.

Rok P.

VTISI GLEDALCEV O PREDSTAVI

David

Predstava mi je lepo sedla. Interesantni liki, zelo verodostojni, znani. Tudi jaz sem bil odvisnik, tako da mi je takšno obdobje znano.

Jasmin

Mene so eni prizori spominjali name, ko sem bil zunaj. To je to, kratko in jedrnato.

Milenko

Predstava se mi je zdela zelo v redu, zabavna, čeprav nisem bil odvisnik od alkohola, ampak od drog. Že dolgo, kakšno leto in pol, nisem več. Ta predstava je zelo koristna tako za zasvojenke od drog kot tudi alkohola.

foto: Matilda M. Dobro

Anketo pripravila Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

foto: Tanja San

ULIČNI FAKS,

7. DAN

<http://ulicnifaks.blogspot.com>

Petek, 23. 2. 2007

Zbudu sm se ob 9.30, si obul superge in šel v Župančičevo jamo parkirani, v Stigmo po gane in alkoprepe, nato v Mobitel center na *free coffee*, na Meto po sokca (metadon, op. ur.), kjer je una za pultom rekla, da me hoče moja dohotorca vidit (na moje začudenje). Počakal sem, da me je sprejela, rekla, da je mislila name ter zakaj se nisem nič oglasu. Vprašala me je, kako je z menoj, in da naj pridem v sredo po tretji uri, da se bova malo usedla ter pogovorila. Ful sem bil pozitivno presenečen. Šel sem pred vhod, nafehtal en čik, malo počakal, če bom kje najdu Arifa, srečal sem pa Saškota, ki je rekel, da gre v Stigmo in naj pridem tja. Sam sem raje šel v Knjižnico Otona Župančiča, kjer sem šel za kompjuter in pisal dnevnik, pogledal net ... Nato sem se odpravil nazaj do avtomobila in imel v mislih, da grem spizdit par oblek v BTC, saj nisem od doma skoraj ničesar prinesel. Res sem šel tja, nabral par oblek kao za probat, nato šel v slačilnico in si pod trenirko oblekel eno lepo majico z dolgimi rokavi, spodaj pa ene žametne hlače in eno trenirko. Nato čez to oblekel svojo trenirko (ta je itak ohlapna, tako da se ni nič videlo), šel do prodajalca in ga neki vljudno spraševal, do kdaj je odprto, koliko časa je še akcija ... in take bedarije, da nisem bil sumljiv, nato pa odšel ven. Potem nisem imel nobenega cilja več in sem se sprehodil po Aleji mladih, da bi nafehtu kak čik, kjer sem srečal enga modela, ki je prodajal časopis Kralji ulice. Prosil sem ga za čik, ta mi je ponudil tobak, naj si ga kao zvijem. Usedla sva se na klop in pokadila skupaj, malo popričala, nato je beseda nanesla na prevoz in vprašal je, če ga lahko v nedeljo odpeljem na Štajersko, dobim pa za šut in za benz. Pol mi je pa še ponudu, da lahko pri njem prenočim in večerjam. Ful sm bil vesel, saj drugač ne bi mogel niti jest niti spat nikjer drugje kot v avtu.

Predstavil se je kot Širo. Ko sva prišla k njemu v flat, ki je bil podoben džankijevskemu brlogu, je poklical svojga dilerja, ta je po petih minutah dostavil robo na dom. Skuhal je rjavo in mi odstopil pol šuta. Ko sva se ga zadela, sva še malo popričala in se nato spravila delat palačinke. On je naredil maso, jaz pa sem pekel palačinke. Ful sem jih naredil, ene 30 komadov, namazala sva jih s pol marmelade, pol skute (prvič sem to probal). Najedla sva se ko prasca, nato sva se še ful pogovarjala, naredila plan za naslednji dan, da bova šla skupaj prodajat časopis Kralji ulice (en pride 50 centov, prodaja ga pa po en evro, 50 centov ti ostane tvojega). Model prav, da jih na dan v treh, štirih urah ful proda, tako da mu nanese na mesec kr veliko. Zato me je ful imelo, da tudi sam probam. Umil sem si zobe, nato pa šel spat v eno sobo, ki je bla prazna, imela je samo en jogi na tleh ter pisalno mizo. Spat sva šla ob 23.50.

Cime

08
KRALJI
ULICE

WHAT THE FUCK - WTF

Shit.

Cigareti se iztekajo,
živiljenjska črta na moji roki je izginila.

WTF: am I on this world?

Ne morem umreti, tudi če želim,
ne morem življenju se upreti,
četudi preveč trpim!

O. K.

Pa bom WTF še naprej
v tej dimenziji,
dokler ne izpuhtim.

Aris S. B.

POMLAD

**SMREKE DIŠIJO,
STORŽI LEPO DEHTIJO,
SMOLA SE LEPI.**

JOSIP KALAŠNIKOV

foto: Nona

TATU ZGODBA

RAJE POTUJEM, KOT PRIDEM NA CILJ

Trodelna zgodba, enajst let morja.

Prvi del: avantura. Drugi del: zaslužek. Tretji del: naveličanost.

Vsak bodljaj – milja na morju in guba na obrazu.

Prišel, videl in ... omagal.

Kralj O'Tone Prvi

foto: Matilda M. Dobro

09
KRALJI
ULICE

foto: Matilda M. Dobro

Kakšno je bilo tvoje umetniško ustvarjanje pred vključitvijo v gledališko skupino Kraljev ulice?

Pred vključitvijo sem ustvarjal kot ulični glasbenik in pisal Social-ego turbulenco v Kraljih, kar je zadostovalo v tem času kot potrditev izkušnjam in dejstvu, da sem opazen kot ustvarjalec realnega – realnemu.

Kakšni so bili začetki ustvarjanja?

Za povod k socializaciji skupine sem hvaležen tebi, ki si zaiskrila dogajanje, ko smo v skupinah funkcionirali z impro točko. Naša skupina je ustvarila Oči narave (moja pesem iz Kraljev), ki je našla poudarek tudi v igri. Pomen k pravi ustvarjajoči skupini pa je prispevala Zoja z evalvacijo, ki je ustvarila razumevajoče odnose med različnimi karakterji prisotnih.

SOCIAL MEGA TURBULENCA NADOMEŠČA SOCIAL-EGO TURBULENCO

Intervju z režiserjem in avtorjem glasbe v predstavah gledališke skupine Kraljev ulice Pluribus unum

Sprašuje Tanja San, odgovarja Bojan Sklepič

Kako se počutiš v skupini?

V skupini se počutim kot v življenju: z vzponi in padci spoznavam konstruktivnost izražanja. Kenslam površnost in stremim k skladnosti, da vsi sodelujemo oziroma da se vsakdo najde na svoji poti izžarevanja k ustvarjanju ter spoštovanja sebe, skupine in na koncu izdelka.

Od kod črpaš/črpate ideje za graditev scenarijev?

Ideje črпам iz življenja, iz izkušenj delavnic na Rogli. Sama zadeva laufa v kontekstu impro točk in se poveže v že prej osnovani konstrukt scenarijev v stoično režijo. Tako neko osnovo sestavim predvsem na osnovi življenja kot učenja perečih problemov na osnovi solidarnosti v humanost. Seveda pa je za finale scenarija za nadgradnjo pomemben akter, ki najde sebe v vlogi, se razišče in je v svojem nraavu. Pomembno je tudi to, da akter opazi druge, je pozoren, je konstruktivno kritičen, da postanemo celota, da postanemo Pluribus unum.

Kakšni so glasbeni vložki v scenarijih?

Glasbeni vložki so pomembna vloga, saj se z besedilom usklajujejo s koreografijo plesa in so v kontekstu tudi z akterjevimi tekstom. Prav tako je glasba poudarek

na bit celotnega dejanja in koreografije performansov kot uvodov, sestavljenih v *easy* artistične like ... Skratka, glasba potuje s takšno ali drugačno famijlo raznolikega kulturnega povezovanja. Seveda pa potuje in povezuje glasba kot instrumental oziroma poudarja scenarij s kreativno močnega vzdušja, bodisi da pankira določena spoznanja v igri ali se pojavi kot sentiš ...

Kakšni so načrti za prihodnost?

Prihodnost je v vključevanju čim več ljudi, da najdejo izkušnje bodisi v skupini, bodisi v odnosih, bodisi v strpnosti ali v pravi meri provokativnosti. Potrebno je tudi spoštovati ter skupaj tudi uživati in ustvarjati, da skupina živi, diha. V srcu ni aritmije, da se solze prilagodijo smehu in žalosti.

Želje, cilji?

Želje in cilji so pogojeni s skladnostjo skupine do čim več nastopanja, čim več držanja skupaj s hojo, v gaz ustvarjalnosti, da se lahko morda gledalec vidi iz arhetipa iz nekega eksistenčnega dejstva v socializacijo pristnosti. Ko dogajanje igre utripa, gledalec živi z nami, razmišlja z igro. In še ena želja: nastopi, nastopi in skladnost. Pa še to: hvala za rože Kraljem, da sem doživel to, kar rad počnem!

ZMOŽNOSTI IN ODPORNOST BREZDOMNIH LJUDI

010
KRALJI
ULICE

Ena od britanskih organizacij, ki so najbolj dejavne na področju politike in raziskovanja brezdomstva, je gotovo nevladna organizacija Crisis (www.crisis.org.uk). Vsako leto izdela več raziskovalnih poročil, ki so v celoti dostopna na njihovih domačih straneh. Njihovo zadnje raziskovalno poročilo iz leta 2008 ima naslov *Zmožnosti in odpornost med samskimi brezdomnimi ljudmi* (Capabilities and resilience amongst single homeless people). Angleškega izraza »resilience« sicer ne moremo z eno besedo prevesti v slovenščino, pomeni pa lastnost ljudi, da se na pozitiven način spoprijemajo s stresi, oziroma njihovo sposobnost, da se uprejo vplivu ogrožajočih dogodkov in jih preživijo na pozitiven način. Vse to sem prevedel z besedo odpornost.

Zgoraj omenjena raziskava je izhajala iz definicije, da odpornost (»resilience«) odraža zmožnost ljudi, da izbirajo med alternativnimi načini življenja. Raziskovalci so poiskali 87 brezdomnih v starosti od 20 do 72 let ter se z njimi pogovarjali najprej spomladi, potem pa jeseni. Zanimalo jih je, kaj se jim je v tem času zgodilo, katere storitve so v tem času uporabljali in kateri dejavniki so jim pomagali pri tem, da bi uspeli razviti način življenja, ki se jim je zdel vreden oziroma je bil bližje njihovemu pojmovanju dobrega, vrednega življenja (ki so ga imeli, preden so postali brezdomni). V nadaljevanju povzemam glavne ugotovitve in priporočila te raziskave (http://www.crisis.org.uk/publications_djhsearch.php?submitted=S&fullitem=219).

Glavne ugotovitve:

- Večina tistih, ki so se uspeli »premakniti naprej«, so bili rojeni v Veliki Britaniji in so imeli dobro razvito mrežo družinske podpore in tudi podpore brezdomskih organizacij.
- Namestitev je bila temeljna storitev, ki so jo brezdomni potrebovali, da bi si lahko ustvarili življenje, ki bi se jim zdelo vredno. Brez možnosti ustrezne namestitve so lahko v najboljšem primeru ostajali pri istem, a se niso mogli premakniti naprej. Vendar pa namestitev sama po sebi ni zagotovila vrednega življenja, ker so nekateri še vedno imeli težave z duševnim zdravjem ali alkoholom, ki jih je ogrožal.
- Kritično vlogo pri njihovem napredovanju so imeli dnevni centri, predvsem tisti odprte narave. Dnevni centri so bili zelo pomembni tudi za tiste, ki so že dosegli ustrezno namestitev in so napredovali.
- Za napredek so bile ključne izobraževalne dejavnosti. Ljudje s težavami z duševnim zdravjem in zasvojenostmi so menili, da so jim kreativne dejavnosti omogočale, da so se s svojimi težavami bolje spoprijemali.
- Brezdomni bi potrebovali kakovostno podporo, svetovanje in spremljanje v dnevnih centrih in drugih ustanovah. Še posebej ženske bi potrebovale storitve, ki bi jim bile bolj prilagojene.

Na osnovi teh ugotovitev so avtorji raziskave oblikovali naslednja priporočila:

- Premik v kakovostne oblike namestitve je potreben, a ne tudi zadosten pogoj za to, da bi se ljudje izvlekli iz brezdomstva in napredovali v življenju.

- Najboljše organizacije so tiste, ki omogočajo ljudem izgraditi vredno življenje. Dobre storitve odkrivajo skrite zmožnosti ljudi in razvijajo nove.
- Bistveno je, da organizacije spoštujejo prejšnje izkušnje brezdomnih ljudi ter razumejo, kako so jih te izkušnje oblikovale. Organizacije, ki ne izražajo tega spoštovanja, probleme brezdomnih samo še povečujejo.
- Potrebno je več možnosti in ponudb prostorov, služb, dejavnosti, kjer se bodo brezdomni počutili sprejete in dobrodošle. To priporočilo vključuje zahteve, da je potrebno razvijati zaupanje med delavci in uporabniki in da je potrebno ustvarjati prostore za participacijo in dejavnost uporabnikov.
- Smiselne izobraževalne in kreativne dejavnosti igrajo ključno vlogo v pomoči brezdomnim, da bi ubežali svoji situaciji, in pozitivno vplivajo na njihovo sposobnost, da se uspešno spoprijemajo s svojimi zdravstvenimi problemi in zasvojenostmi.
- Obstoječa ponudba storitev v zvezi s težavami z duševnim zdravjem ter zasvojenostmi je nezadostna. Teh storitev je premalo in obstaja mnogo ovir, ki zmanjšujejo njihovo dostopnost. Tudi ko se ljudje vključijo v te programe, potrebujejo stalno podporo na svoji poti.
- Pozitivni odnosi so izjemno pomembni v pomoči ljudem, da izstopijo iz brezdomskega načina življenja ali pa da se izognejo vstopu v ta način življenja.

Povzetek raziskave prevedel in priredil
Bojan Dekleva

CENTER ZA POMOČ ŽRTVAM KAZNIVIH DEJANJ

Pravica do celovite obravnave

Ali veste, kam se obrniti, če vas doma ustrahuje ali pretepa vaš bližnji, če vas je nekdo okradel, oropal ali ogoljufal, če vas nekdo nadleguje ali izsiljuje, če vas sili v dejanja, ki so proti vaši volji, če krši vaše pravice iz delovnega razmerja, če o vas širi neresnične izjave itd.? Ali veste, kam se lahko zatečete na varno? Vas skrbi, kako bo potekal postopek na centru za socialno delo, policijski postaji, na sodišču? Se bojite izpostaviti ali mislite, da bo potem še slabše? Po pomoč se lahko obnete na Center za pomoč žrtvam kaznivih dejanj, vse dni v letu, 24 ur na dan.

Center za pomoč žrtvam kaznivih dejanj deluje v okviru neprofitnega zavoda Papilot, zavod za vzpodbujanje in razvijanje kvalitete življenja. V Sloveniji deluje šest centrov za pomoč žrtvam kaznivih dejanj (v nadaljevanju CPŽ), in sicer v Ljubljani, Kopru, Nazarjih, na Jesenicah, Ptuju in v Murski Soboti, ki izvajajo program »Psihosocialna pomoč žrtvam kaznivih dejanj«, ki ga sofinancira Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve.

Program »Psihosocialna pomoč žrtvam kaznivih dejanj« je bil zasnovan z namenom zagotoviti žrtvam kaznivih dejanj in drugih oblik nasilja celovito, kakovostno, lahko dostopno pomoč. Temelji na nekaterih mednarodnih dokumentih, kot najpomembnejšega izpostavljam Deklaracijo o temeljnih načelih pravic za žrtve kaznivih dejanj in zlorabe oblasti, ki je bila sprejeta z resolucijo Generalne skupščine OZN št. 40/34, 29. 11. 1985. Deklaracija predvideva celovito, to je materialno, zdravstveno, psihološko in socialno pomoč žrtvam.

V okviru centrov za pomoč žrtvam kaznivih dejanj zagotavljamo pomoč preko dežurnega telefona (24 ur dnevno,

365 dni v letu) ter osebno (na CPŽ-ju, drugje na terenu, kjer se žrtev počuti varno). Žrtev ima možnost ostati anonimna. Pomoč je za žrtve brezplačna in zaupna.

Osnovni cilji pri delu z žrtvijo so:

- zmanjšati in ublažiti žrtvino stisko,
- pomagati pri zmanjševanju in odstranjevanju vseh vrst posledic kaznivega dejanja, nasilja ali druge obremenjujoče situacije,
- pomagati žrtvi pri iskanju zanjo sprejemljivih rešitev,
- pomoč pri realizaciji rešitev,
- pomoč pri zmanjševanju in odstranjevanju posledic sekundarne viktimizacije,
- pomoč pri uveljavljanju pravic za žrtve, ki izhajajo iz mednarodnih dokumentov in pravnih aktov naše države.

Storitve v okviru centra za pomoč žrtvam kaznivih dejanj so: podpora, podporno svetovanje, informiranje, napotitev, spremljanje in zagovorništvo. Obstaja tudi možnost skupine za samopomoč.

Pri reševanju stisk sodelujemo z drugimi vladnimi in nevladnimi institucijami, pri čemer izhajamo iz avtonomije žrtve – razen v primerih, kjer je z zakonom določena dolžnost prijave kaznivega dejanja.

Vendar je temeljno načelo pri delu z žrtvami kaznivih dejanj, nasilja ali drugih stisk to, da delamo z žrtvijo in ne namesto nje.

Če ste v stiski, pokličite na telefonsko številko: 01 524 12 40. Pomagali vam bomo.

Sabina Jagodnik

011
KRALJI
ULICE

AIDS – KAKO SE PRENAŠA IN KAKO SE ZAŠČITIMO?

Kratika AIDS pomeni sindrom pridobljene imunske pomanjkljivosti. Povzroča ga virus HIV, kar je v angleščini kratka za virus pridobljene imunske pomanjkljivosti. Okolje, v katerem živimo, je polno klic, ki povzročajo bolezni. To so virusi, bakterije, mikroskopske glive in paraziti. Naše telo je pred njimi zavaranovano z imunskim sistemom, ki uničuje te vsiljivce. Ko je imunski sistem uničen, se človek ne more ubraniti okužb in rakastih tvorbo. To se dogaja tudi pri aidsu, ko virus HIV napade in onemogoči imunski odgovor. Obramba je onemogočena in klice, ki v normalnih okoliščinah niso nevarne, lahko privedejo pri okuženem človeku do hudih bolezenskih stanj. Izčrpan organizem človeka, ki je obolen za aidsom, na koncu podleže eni od takih infekcij, kar privede do smrti. Povprečna inkubacijska doba (od okužbe do bolezni) traja deset let. V tem času ljudje, ki živijo s HIV-om, v večini nimajo nobenih znakov. Večina okuženih ne ve, da so okuženi.

Kako se aids prenaša?

- Z nazaščenimi spolnimi odnosi z okuženo osebo ne glede na to, ali gre za vaginalne, analne ali oralne stike;
- z uporabo okuženih igel ali drugih predmetov, ki lahko prebodejo kožo (na primer pri tetoviranju);
- od okužene matere na otroka med nosečnostjo, med porodom ali po porodu z dojenjem.

Kako aidsa ne moremo dobiti?

HIV se ne prenaša z običajnimi stiki. Lahko rečemo, da si bolezen vzamemo in ne dobimo, saj so za prenos potrebni spolni odnosi ali souporaba injekcijskega pribora. Aidsa ne dobimo z objemanjem, rokovanjem, kašljanjem, souporabo jedilnega pribora, brisač ... Ne dobimo ga ob obisku v bolnišnici, pri plavanju v bazenih, ob uporabi stranišč in tušev in ne prenašajo ga komarji ali druge živali.

Kako se zaščitimo?

Z dobrim informiranjem in upoštevanjem preventivnih priporočil:

- spolni odnos odložimo na čas, ko partnerja bolje spoznamo,
- z zvestobo dveh neokuženih partnerjev,
- z dosledno in pravilno uporabo kakovostnih kondomov,
- ne injiciramo drog, če pa že, pa nikoli ne uporabimo igle, ki jo je pred tem uporabil nekdo drug.

Kadarkoli nismo prepričani, ali smo okuženi ali ne, se gremo testirati. **Brezplačno in po želji anonimno testiranje lahko opravimo vsak ponedeljek (od 12. do 14. ure) na Kliniki za infekcijske bolezni in vročinska stanja v Ljubljani, vhod z Bohoričeve ulice.** Kajti zgodaj postavljena diagnoza ob zdravljenju pomeni bistveno boljše preživetje in kakovost življenja oseb, ki so okužene s HIV-om oziroma imajo aids.

Evita Leskovšek

NEKAJ

cestnih

ČASOVNI TRENUTKI

Dnevi minevajo, čas teče.
Na trenutke se mi zdi,
kot da se presneto vleče.
A ta čas je neusmiljen,
iz trenutka v trenutek bolj.

Pri tem pa treba je paziti,
da te ne povozi.
In nenazadnje mi je grozno,
da ta čas nemilo teče
ter hkrati nič ne reče.

Pa vendar trenutki so
lahko postopoma vse bolj različni
si med seboj,
pa naj si bodo
dnevi dolgi al' pa kratki.

Anči

NOČ DOLGIH NOŽEV

(Iz zbirke Neko napalmsko jutro, ko kri
zalije sanje)

Nastaviš si past, raztrgaš srce, na
platno noči s krvjo rišeš strahove,
ledeno je jutro in bela je noč, ptice so
same, besede odveč, tiha lava spominov
topi čas, noži, kopja, sekire, pajčevine
ponavljajočih se mor, a tam zadaj, za
obrambnimi nasipi prestrašen otrok,
kače, hijene, mogočen grajski stolp,
bolečina nemira, osamljeni volk,
samotni čoln brez sidra, plešejo sence
spatenih obrazov, ki so se zavili v temo
in molk, odmevi korakov, strašljiv
krik, izgubljene bitke malih vojn, noč
je razklana, gol v mesečini klečim,
neznošna teža, tiha želja: naj svet
zaspi.

Franjo Francič

NI VEDELA?

Bilo je lepo in sončno petkovo
dopoldne. Malice je bilo konec in spet
sem začel z drugo polovico delovnika,
obenem pa sem si ves čas delal plan
za popoldansko akcijo, saj je bil
ravno dan izplačila. Po 14. uri sem
se z normalnim tempom odpravil iz
podjetja do najbližjega bankomata,
dvignil nekaj gotovine in veselo
prikorakal v Škorpionjona na eno ali
dve pivi za pomiritev. Pomagalo mi je.
Okoli 17h sem se odpravil proti mestu
Metelkova. Spotoma sem pospravil
še dva hamburgerja, da ne bi preveč
pregorel, ker sem imel zjutraj službo.
Po nekaj urah sem se dodobra utrujen
odpravil k počitku. Kar hitro sem našel
prostor nasproti Metelkove. Spustil
sem se po železnih stopnicah in spodaj
našel tudi dve kartonski škatli, ki
sem ju razdrl in se pod stopnicami
lepo ulegel na karton. Da ne bi zjutraj
podaljševal s počitkom, sem si pripravil
budilko. Čisto blizu pa je bil bar, ki je še
vedno obratoval. Že skoraj v snu me je
prekinilo pokanje in hitenje damskih
pet proti stopnicam, pod katerimi sem
počival.

Dama steče po stopnicah in se ustavi
en meter nad mojo glavo. Tisti trenutek
nisem vedel, kaj naj ukrenem, naj
zavpijem, naj se oglasim. Nisem je želel
preplašiti ali je presenetiti (ona je mene
kar dobro presenetila). Zaslišal sem,
kako je odpela zadrgo. A joj, sem si
rekel v glavi in ostal miren in tih, da me
ne bi opazila in se me ustrašila. Nekaj
je slekla, počepnila in že se je ulilo kot
slap. Imel sem srečo, saj stopnice niso
bile dobro nameščene in sem ostal suh.
Dama je vstala, si popravila obleko in
se mirno odpravila naprej na žur. Ni
vedela in jaz nisem nič videl.

KTM - Mare Ceglar

ANEKDATE IZ PRODAJE

RESNIČNA 23

Gospa srednjih let stopi k meni,
me pozdravi, prav tako tudi Avisa.
Kupi revijo, mi izroči pet evrov. Ko
minevajo dnevi, me gospa pozdravi,
izroči kak kovanček ali pa kupi
konzervo za mojega psička. Posebno
bi se ji rad zahvalil za njene prijazne
besede in na splošno pozitivno
mnenje o brezdomcih. Moram pa
tudi omeniti, da je gospa tudi sama
v finančni stiski, kot mi je razlagala,
zato ji želim vse dobro.

Roman

RESNIČNA 24

Tokrat resnična malo drugače. Kot
vidite, se je mojih zgodbic že kar
nekaj nabralo. Omenil sem že veliko
svojih strank. Nekatere sem tudi
poimenoval, kot so želele. Veliko
anekdot mi je bilo pri moji prodaji
zelo lepih. Dogodilo pa se mi je tudi
nasprotno, kar bom v tej resnični
zgodbi tudi povedal.

K meni pristopi starejši moški, me
ozmerja, zakaj po domače povedano
fehtam, zakaj si ne najdem zaposlitve,
saj sem še mlad in zdrav. Ta šok me je
zelo stresel, toda kot me poznate, sem
miren in prijazen prodajalec in tudi
tokrat nisem zgubil živcev. Gospodu
sem razložil svojo zgodbo, kaj se mi
je pripetilo in zakaj ne delam česa
drugega. Malo čudno me je pogledal,
se mi opravičil in mi izročil dva evra.
Naše revije pa ni vzel, ker je rekel, da
jo bo kupil pri drugem prodajalcu.
Zahvalil sem se mu, dveh evrov pa
nisem vzel, ker imam svoj ponos, rekel
pa sem mu, da mu nisem nič zameril.
Bil je zelo presenečen, vzel je denar
in odšel. Prihajajo dnevi, on pa gre
mimo mene, me mlo pogleda, ni se
ne pozdraviva, soočijo se samo najini
pogledi ... Vi pa si lahko mislite, kar
hočete.

Roman

DARILO PRI PRODAJI KRALJEV ULICE

Nenavadno sem bil presenečen, ko sem meseca novembra v letu 2008 prodajal časopis Kralji ulice. Kot običajno sem prispel na svoje prodajno mesto, vreme je bilo dokaj kislo, mislil sem si, da ob takšnem vremenu ljudje ne bodo kaj prida razpoloženi, da bi kupili kakšen izvod časopisa Kralji ulice.

Pa sem se v svoji presoji malo zmotil. Prišla je skupina razpoloženi ljudi, bili so bolj mladi, veselo so se pričkali med seboj, ko so se mi približevali. Ni mi bilo potrebno sploh kaj reči ali ponuditi časopis. Dovolj je bilo že to, da so me videli tam s časopisi v roki, nekdo ga je kupil, nato pa so veselo odvihrali naprej po ulici.

Bil sem presenečen, ker je bilo vreme res slabo tisti dan, ponavadi so ljudje na takšen dan bolj kislega obraza, toda tistega dne nisem opazil niti enega nerazpoložene. To mi je dalo še več volje in malo več samozavesti, saj moram priznati, da nisem kdo ve kako dober prodajalec – prej slab kot dober. Človek pač mora biti včasih tudi samokritičen, tako vsaj ve, kaj mora storiti, da bo stvar boljša. Minilo je le malo časa, ko je prihajala proti meni neka starejša gospa z otroškim vozičkom, v njem je bil otrok, ki je v tistem trenutku prav naglas jokal. Za mojim hrbtom, nedaleč od mene, so se nahajale stopnice, kar precej jih je bilo, zato sem se na hitro odločil pomagati tej gospe z vozičkom, saj ne bo mogla sama spraviti vozička na gornjo ploščad, kamor je bila namenjena. Ponudil sem ji pomoč, ona pa jo je z vidnim veseljem sprejela. Voziček je bil precej širok in pa še velik se mi je zdel, en konec vozička sem zagrabil spredaj, drugega pa zadaj in ga srečno prinesel do vrha. Otrok je bil seveda v njem. Vsekozi pa sem se bal, da bi ne izpustil vozička, saj imam težave z dihanjem, posebno takrat, ko imam kaj napornega dela – in to je bilo naporno. Uspelo je, voziček je bil zdaj na ploščadi, gospa pa tudi. Lepo se je zahvalila, ponudil sem ji časopis Kralji ulice, je ni zanimal, mi je rekla, a kljub temu mi je za pomoč, ki sem ji jo ponudil, dala nekaj več kot en evro. Presenečenj pa še ni bilo konec.

Kmalu zatem sta jo primahala namo dva mladeniča, eden precej čokat, in se veselo pogovarjala, videla sta me, kako tam stojim kot kakšen lipov bog. Tisti čokati se je ustavil pri meni, segel z roko v žep, mislil sem, da bo kupil časopis, zato sem mu ga seveda tudi ponudil, a se je stvar zasukala v čisto drugo smer. Pristopil je k meni, potegnil roko iz žepa, v roki pa je imel pet evrov in mi jih ponudil. »Ne bom kupil časopisa,« je dejal, »denar pa kar imej,« in odšel sto na uro s prijateljem naprej. Pogledal sem za njim zelo začudeno. Da mi je neki moški kar dal pet evrov ... ni mi bilo prav nič jasno. Pa sem še isti dan izvedel, zakaj je ravnal tako. Bil je musliman, bližal se je njihov praznik ramadan, pa je bil radodaren, saj je storil neko dobro delo. Seveda sem mu hvaležen. Tako se je končala ta prijetna izkušnja, res pravo darilo pri prodaji časopisa.

Rajko

ALI NE BI RAJE DELAL?

... (nadaljevanje) V štirih dneh na teden sem moral obiskati 6 500 hiš in oddati reklamne letake v poštne nabiralnike. Vsak dan sem delal od dvanajst do štirinajst ur, vzel pa sem si dve uri časa za kosilo. Ker pa nisem imel denarja in mi šef ni mogel dati niti evra avansa, sem ti dve uri porabil za prodajo Kraljev ulice. Marsikatera redna stranka mi je z rahlo užaljenim tonom rekla, da me pogreša na mojem prodajnem mestu. Nekateri so si celo užaljeni našli drugega rednega prodajalca Kraljev ulice. Jaz pa sem jim s ponosom razlagal o svoji novi službi. Marsikdo me je nejeverno gledal, mi skušal svetovati, naj se ne ponižujem in si raje poiščem drugo službo. Jaz pa sem se jim z nasmehom zahvalil za nasvet in si mislil svoje. Za to se vsem, ki so mi hoteli dobro, globoko opravičujem. Moja edina olajševalna okoliščina je, da sem bil zaslepljen z upanjem in pričakovanji, ki mi jih je nekdanji prijatelj namesto resnice »šepetal v uho«.

Oče in brat sta mi dovolila spati pri njih, potem ko sem ju seznanil z obetajočo prihodnostjo. Tako sem vsak večer prihajal domov okoli desete ure zvečer tako izmučen, da sem v

trenutku zaspal. Zjutraj pa sem bil ob šestih že na cesti s polnim ruzakom reklam. Sedaj je končno prišel čas moje prve polne plače. Sicer je zamujala že pet dni, a v mislih sem imel le veselje ob novem začetku, ob tem, da sem preživel najtežji prvi mesec. Šef mi je končno podal ovojnico s plačo in se odpeljal. Ni me mogel peljati domov, ker bi mu zmanjkalo benzina, zato sem se odpravil peš – tri ure hoje po mrazu, a toplota mi je ovijala srce. Ob pogledu v kuverto mi je zastalo srce: v njej je bilo 210 evrov. Počasi sem začel dojemati. S solzami v očeh in na licih sem poklical šefa na mobilni telefon, v srcu pa še zmeraj upal da je to pomota.

Pogovor je bil dolg, med drugim sem izvedel, da moja plača znaša le 210 evrov, kakor je po seštevku tudi pravilno, in da je on z mojim delom zaslužil nadaljnjih 750 evrov. Po mojem izbruhu jeze, besa in ihte, me je poskušal pomiriti, da mi bo po treh mesecih prepustil enega svojih rajonov, kjer so tudi trije bloki, da mi bo lažje, ostala dva rajona s stolpnici pa bo obdržal zase. Še preden mi je uspelo ugovarjati, pa me je opozoril, da bom moral vse narediti v istem času kot do sedaj, torej v štirih dneh na teden, pa čeprav bom moral delati do polnoči vsak dan. Preden sem izklopil telefon, sem mu povedal, da dajem odpoved, on pa meni, da ne dobim plačila za zadnjih osemnajst dni. Zvečer sem to povedal doma. Oče, ki je bil spet pijan, mi je pokazal vrata z besedami: »Če ne boš prinesel denarja, te ne rabim, marš ven!« Hotel je 300 evrov za golo spanje na izdelanem kavču od 22. ure do 6. zjutraj. Preden sem odšel skozi vrata, je zahteval vseh teh 210 evrov. Vzel mi jih je iz roke in mi vrnil deset evrov z besedami: »Na, da ne boš rekel, da te izkoriščam, pa glej, da mi čim prej vrneš, po vsakem tednu ti računam dvojno!«

Za silo sem se zavlekel v zapuščeno razvalino neke vile in se tam smilil sam sebi. Po tednu dni sem se postavil na noge in se hrabro odpravil v kruti svet.

»Dobri dan, vam lahko ponudim Kralje ulice?«

... (tišina v odgovor) ...

»Hvala in lep dan želim!«

Georgy

Kraljevi recenzor:

VIENNA VEGETABLE ORCHESTRA V STARI ELEKTRARNI

foto: Nada Žgank

DUNAJSKI ZELENJAVNI ORKESTER, STARA MESTNA ELEKTRARNA, 22. 1. 2009

Predstava Vienna vegetable orchestra je fascinantno izžarevala pot novotarije z odsevom glasbe, izražene z instrumenti, narejenimi iz zelenjave ali vrtnin. Zelenjava, ki so jo vrli Dunajčani uporabljali, je služila raznovrstnemu oblikovanju skladbe. Tako so se za ritem uporabljale tehnike od mencanja, stiskanja do udarcev (tolkala). Tu so našle svoj namen vrtnine ala buče – vdolbljene, pa uprizarjanje ritma z mencanjem raznih solat, zeljnic, na koncu tudi stiskanja paradižnika. Z bujno domišljijo je bila vsa ta vrsta zelenjave obdelana v služenje namenu melodije, zvoka, piska kot iz piščali, brenčal, mencal, tu so svoje mesto našle vrtnine, korenine, korenike, korenje, paprike, seveda tudi zeljnice in solate. Za ves ta občutljivi moment pa je bil pogoj *iber* ozvočenje, mikrofoni, ki so ves ta pester izraz vseh teh ritmov in zvokov prenesli na miks-pult, s katerimi je prišlo

do izraza v eter napetih ušes poslušalcev, ki so strigla k melodijam. Program komadov je bil pester, spontan, vse od tradicionalnih klasičnih melodij do malo etna in improvizacije na osnovi oglašanih sozvočenj vege-instrumentov. Na koncu so se vsi ti izrazni umetniki znašli na odru, polnem hrane, ki je ležala povsod po tleh, in da so si našli pot do priklona poslušalcem, so jo še malo obrcali, tako da je vse skupaj izgledalo, kot da je hrana postala smetnjak. S tem bi rad povedal, da bi orkester, ki je s svojim programom tudi impresional, lahko s kompromisom – ritualno – počastil te naravne dobrine, se jim priklonil v izraz spoštovanja, ker pač niso šle v želodec, ampak v zanimivo ustvarjanje.

Dragi bralec, draga bralka, spoštovanje narave na splošno izgublja pomen in nihče si ne želi, da bi to postal problem.

Bojan Sklepič

Človeška domišljija, inovativnost res ne poznata meja. To je pokazal Dunajski zelenjavni orkester v okviru 25. mednarodnega festivala Druga Godba. Zanimivi zvoki, toni. Ne moreš verjeti, da lahko odigraš znane komade na bučo, par kumar, pa še kakšen kos zelenjave. Koncert je bil zanimiv, a za mene malenkost predolg. Ob poslušanju sem dal pozornost zelenjavi, ki se je uničevala. Na koncu koncerta so nas pogostili z zelenjavno juho. Lepa gesta, a vseeno. Naš del sveta (zahodni, razviti) je pokazal svoje bogastvo, kaj si lahko vse privoščimo. Ko je na svetu milijone in milijone ljudi lačnih, mi igramo na hrano, jo uničujemo in povrhu tega še ploskamo. Kako bi bilo, da bi šel ta orkester odigrati koncert na primer v Darfur. Ali bi jim ostali vsi instrumenti do konca, ali bi sploh lahko začeli igrati? Lačni ne bi bili nič bolj siti, če ne bi mi uničevali te hrane, ampak zaradi spoštovanja do hrane, ker jo imamo v izobilju, se ne dela tega. Na svetu je vsak četrti Zemljan brez pitne vode.

Rok Pibernik

ZORAN PREDIN, GALUSOVA DVORANA CD, 8. 2. 2009

Pisati o Zoranovem koncertu? Zoran je Zoran, in to bo večno ostal. Malo sem bil jezen nanj, ko se je pred leti preselil v Ljubljano. Prepričan, da to ne bo več to in bo Zoran postal žabar, ljubljanska srajca. Vendar daleč od tega. Čim odpre usta, veš, da je Štajer'c, Mariborčan. Tega ne bo skril. Spomnim se neke anekdote, da so jim pri Jugotonu (v času Jugoslavije) ponujali pogodbo za dober denar, če bi za njih snemali plošče (Lačni Franz), vendar v srbohrvaščini. Zoran jim je rekel, da ne morejo, ker so Štajerci.

Koncert ... Originalna zasedba Lačnega Franza, žal brez Ota Rimeleja, ki ga ne bom nikoli pozabil iz Festivalne dvorane pred 20 leti, ko se je izgubil v kitari in so Lačni Franz nehali igrati in poslušali njegov solo. Odtrgalo se mu je. To je bilo to ... To je bil šov. Pa vendar ... Ob

tem koncertu se bom ustavil le pri dveh komadih, čeprav je bilo vse vrhunsko. Odlično! Praslovan – z originalno zasedbo Lačni Franz in harmoniko. V možganih mi je šel film trideset let nazaj v preteklost. Hala Tivoli. Lačni Franz so bili predskupina Buldožerjev. Punkerji smo bili v prvi vrsti z besedami: »OK, Štajerci, nič od njih. Odigrali bodo in šli.« Čakali smo zvezde večera. Potem pa ... Pri zadnjem komadu so privlekli na oder harmoniko. Praslovan! Harmonika in punkerji! To ne bo šlo! Nisem vedel, kaj bi. Zaigrali so. Vsi smo bili brez besed. Po komadu smo z odprtimi gobci blejali kot ovce. Kričali smo: »Bis! Še enkrat!« Zoran pa po svoje (štajersko): »To je bilo vse za noč. Hvala lepa in lahko noč.« Odšli so in ta večer se niso več vrnili.

Zdravljica ... Mislim, da sem tokrat doživel najlepšo in najbolj domoljubno izvedbo naše himne (Predin, Lovšin, Kreslin, Kovačič, Mef in dva benda: Lačni Franz in Globoka grla). Vsa dvorana je stala na nogah, pela in ploskala. Naši politiki bi se ob tem lahko globoko zamislili. Žalost koncerta ... Rock koncert, Zoran legenda plus Lačni Franz. Sedeli smo kot v gledališču. Bil je žur, ki ne gre v pozabo. Vendar ... malo sem gledal okoli sebe. Veliko jih je sedelo, kot bi bili na operni predstavi. Rutinsko so ploskali, kot bi jim bilo to ukazano. So uživali?! Dvomim. Prišli so se pokazati. Komu? Televiziji, ki je snemala koncert?! Žal. Zoran, hvala ti, da si, kar si. Kljub ljubljanski megli ostani Štajer'c.

Taubi

PREDSTAVA KOCKA JE PADLA IN DELAVNICE INTERAKTIVNEGA FIZIČNEGA GLEDALIŠČA

Spoznanje, da sem čuden, sem občutil že v zgodnjem otroštvu, potem pa – moment vseh intelektualnih čudaških bitij na delavnici Cankarjevega doma, odkritje, da nisem ravno edini čudak našega planeta, da ima vsak notranjega vesoljca v sebi.

Kocka je padla. Iz nje pa so se počasi razvijala marsovska bitja, ki so se fokusirala na nenavadna človeška bitja, in so v interakciji z ljudmi premagovala notranje zapore občinstva.

Nič ni nenavadno, ko se pred mano človek prebuja v kokoš, občutek bebavosti, ko mimo mene drvi skupinska pošast, nedolžen jok otroka, ki se igra s plastenko, človek z namišljeno kitaro, ki posluša zvoke, ki prihajajo od ne vem kod, zajec, ki se pred mano hihita, neko bitje, ki se vsakomur smeje brez večjih zadržkov, nenavadno vesoljsko bitje, jezik do tal in zalezovanje vsakega mimoidočega, čudni zvoki, nenavadni vzgibi ...

Trenutek resničnosti, trenutek brez družbenih pravil. Bodi nor in v svoji norosti pokaži človeka brez zavor, brez vseh zidov. Vstop v človekov medosebni prostor s čudaštvom, razbijanje blokad, sproščenost, izziv, interakcija, popolnost. To vse so besede, ki označujejo doživljanja sedmih članov

gledališke skupine Pluribus unum, ki smo se udeležili delavnic interaktivnega gledališča. Zaključek delavnic je bila sobotna predstava Kocka je padla, v kateri smo sodelovali tudi delavničarji. Skupino sta vodila Iva in Jaša iz KUD Ljud, pa še mnogi drugi »Ljudovci«. Skupaj smo preživeli neverjeten teden.

Na vsaki posamezni vaji smo fizično, psihično in duhovno do zadnjega kotička razgibali svoje telo.

Ljubitelji gledališča iz Kraljev ulice smo se na delavnicah počutili, kot da smo prišli v svoj svet. Na delavnici se je namreč zbrala skupina zelo različnih ljudi, ki jim je bilo skupno sprejemanje čudnosti in drugačnosti ter želja po izražanju tega drugega.

Gledališniki iz Kraljev ulice smo se na delavnicah naučili mnogo glasovnih, gibalnih, skupinskih, cirkuških, individualnih, improvizacijskih in drugih vaj, ki nam bodo zelo prav prišle na naših gledaliških srečanjih. Vsi se zahvaljujemo skupini Ljud za enkratno doživetje.

Žigažaga in Zoja

015
KRALJE
ULICE

foto: Marko Nakrič

ŠPORTNI KRALJI

Malo o našem začetku ... Ta je bil zelo слоžen. Najprej smo vsi ubrano igrali: Kralji ulice, Ribe in Fušarji. Tekme so se odvijale v vsakem vremenu, bili smo resni in zagnani, resda nismo profesionalci – s sodnikom na čelu, a namen je bil športno druženje, tudi sklepanje prijateljstev. Do nedavnega je vse potekalo brez zapletov, sedaj pa je nastopilo nekaj konfliktov, do katerih, sploh ne vem, zakaj je prišlo ... Razmišljam o tem, kako bi lahko kaj spremenili, saj je bilo na začetku sodelovanje vseh treh ekip res prijetno. V prihodnje upam, da se bodo nogometne razmere na stadionu oziroma igrišču Poljane umirile in prav tako odnosi med ekipami. Hvala za razumevanje!

Janez Kompare, sodnik

016
KRALJI
ULICE

FILMSKI VEČER

foto: Tanja San

15. 2. 2009 smo se ob 17h zbrali v prostorih uredništva Kralji ulice in si ogledali zanimiv animirani film z naslovom Free Jimmy.

Že sam naslov je dovolj zgovoren zase, saj pomeni Svobodni Jimmy, lahko pa bi pomenil tudi Osvobodite Jimmyja, kar je za tematiko samega filma še najbolj primeren naslov.

Animacija filma kot taka je izvrstna, dialogi odlični, sama zgodba pa se odvija na Norveškem. Privlačnost filma Free Jimmy je v tem, da obstajata dve skupini ljudi. Oboji si prizadevajo in vlagajo ves svoj trud v Jimmyja, ki je v resnici slon, nastopa pa v cirkusu, ni mu pa prav nič po godu, da nastopa v cirkusu, še manj pa, da je sploh v cirkusu. Slon Jimmy hrepeni po

svobodi, ve, da spada v divjino, da je tam njegovo mesto, da je le tam lahko srečen, ravno tako se zaveda tega prva skupina ljudi, ki želi Jimmyju pri tem pomagati. Obstaja pa še druga skupina ljudi, ta je pa hudobna in jim gre le za koristi. Slon Jimmy mora nastopati v cirkusu prav zaradi teh ljudi, zadržujejo ga z različnimi pomirjevali, pa tudi drogami. Ta skupina je nekakšna ruska mafija.

Na koncu Jimmyju uspe pobegniti v divjino, a je precej nemočen prav zaradi tistih pomirjeval. S pomočjo losa mu uspe nekako preživeti dan ali dva, na koncu pa žalostno pogine od krogle zlikovcev. Lepa zgodba z žalostnim koncem.

Rajko

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV

V soboto, 31. januarja, smo vas spet pričakali na stalnem mestu na Čopovi. Kljub mrazu, ki se spodobi za mesec januar, je bil obisk zadovoljiv. »Znebili«

foto: Tomislav Gruden - GTS

smo se mnogih rabljenih predmetov, dobili pa jih še enkrat toliko. Zato že nestrpno pričakujemo nekaj par kvadratov prostora, da bi štartali s stalno posredovalnico rabljenih predmetov. Ekipa prostovoljcev in prostovoljk je že kar stalna in složna, s skupnimi močmi pa se danes doseže marsikaj. Kot sem omenil, imamo veliko artiklov, stojnica in skladišče pa postajata že pretesna. Veliko stvari, kot so igrače, spominki, slike, knjige, CD-ji in še bi lahko naštevati, pa si ne upamo voziti na stojnico, da ne bi česa razbili. Tudi v naslednjih mesecih vas pričakujemo kot vedno vsako zadnjo soboto v mesecu.

Sedaj še nekaj novega: vsak mesec bomo izbrali naj kupca stojnice in za mesec januar z enotnim glasom svečano

foto: Tomislav Gruden - GTS

razglašamo, da je to naš golman Kraljev ulice Aleš V. (na sliki zgoraj).

Vsak naj kupec meseca si lahko na naslednji stojnici izbere en predmet. Se vidimo spet v soboto, 28. marca, na Prešercu!

Vaš prodajalski pavliha Roman

S 1. marcem 2009 se prične
celoletna humanitarno-nagradna akcija
pekarne Meta Kamnik

»BUREK ZA VSE – VSI ZA DŽAMIJO«^v

10% vrednosti od vsakega prodanega bureka gre v
Sklad za blaženje duševnih bolečin
prizadetih ob izgradnji ljubljanske džamije.

Ob koncu akcije bodo izžrebane številne nagrade.
Glavna nagrada:

aktivna udeležba pri polaganju
temeljnega kamna ljubljanske džamije + burek

**KUPI BUREK
IN ZMAGAJ!**

Foto: Tim O'Brien

nona in krpan

Vsaka podobnost z akcijo »Ajvar za vse – vsi za stadion« podjetja Eta Kamnik je namerna.

Sol in Koper

biba.koper@gmail.com

foto: osebni arhiv

018
KRALJI
ULICE

SLIKA POVE TISOČ BESED ... SLIKA POVE RESNICO

V današnjem članku sem se pri polni zavesti, popolnoma lucidna odločila, da odstopim svoje besede za spremembo fotografijam. Pred več tedni je bil v Primorskih novicah članek z naslovom »Brezdomcem nekdo krade odeje« in, dragi moji, ne boste verjeli, ampak to je živa in utripajoča resnica. Na koprskem območju se to dejansko dogaja. Vse tako imenovane »baze«, kjer brezdomci prenočujejo, nekateri si celo uredijo pravo malo bivališče, je nekdo začel načrtno odstranjevati. V roku nekaj dni so na vseh znanih lokacijah najprej izginila vsa pokrivala, morebitni jogiji in osebne stvari brezdomnih, nato pa so na lokacijah, kjer so sicer zapuščene, na pol se podirajoče hiše, z deskami zabili vsa okna in vrata, na nekaterih pa so okna dobesedno zazidali. Hiše brez namena in duše še vedno samevajo in propadajo ... Glavno, da v njih ni nikogar, ki bi kalil ugled Mestne občine Koper, ki je najhitreje rastoča in »joh in sploh naj naj«. Vse odgovorne za ta dejanja in veljake na Občini, seveda na čelu z županom, vljudno vabim, da se za eno noč pridružijo brezdomnim pod milim nebom. Alkohol za omamo častijo brezdomni ... Le mrtvo pijani bi takšno životarjenje sploh lahko (pre)živeli. Rezultat akcije iskanja »baz« so spodnje fotografije. Brez mojega nakladanja sami razmislite, če je človeško bitje lahko v eni demokratični državi tako zelo nepomembno in brez pravic, da mora svoje noči preživljati na takšen način. (Pre)sodite!

Vaša Biba

foto: Biba

Lepa idilična istrska hiša ... ali zapuščena podrtija, kjer brezdomni nikogar niso motili, saj je prvi sosed oddaljen več sto metrov.

foto: Biba

Bivalni prostor brezdomca.

foto: Biba

Komfortni spaček s štirimi sedeži, v katerem spijo tri odrasle osebe.

foto: Biba

Nekateri brezdomni so si uredili v hiši, kjer resda brije mraz skozi neobstoječo streho, prave male sobice.

019
KRALJI
ULICE

foto: Biba

Na steni umetniški odraz počutja brezdomnih ... Misli so pomešane, v duši je veliko obupa.

foto: Biba

Staro skladišče lahko z malo domišljije in seveda pripravljenosti bivati v skoraj nemogočih razmerah spremenite v bivalni prostor ... dokler vam ga ne zazidajo.

Fotografiranje »legendarne baze« v Dekanijah, kjer je bivalo ogromno brezdomnih v zapuščeni hiši, pa nam žal niso dovolili. Pravijo, da se bojijo, da bodo po objavi članka brezdomni ponovno »navalili« nazaj.

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

foto: osebni arhiv

BREZ DELA IN JELA

020
KRALJI
ULICE

Svetovna kapitalistična gospodarska ureditev je v depresiji. Oziroma, kot se temu ekonomsko učeno reče, v recesiji. Glede na podatke Mednarodne organizacije za delo – ILO bi po vsem svetu letos brez dela in rednih mesečnih prihodkov utegnili končati kar 50 milijonov ljudi. Zato zaradi posledic gospodarske in finančne krize niso izključeni tudi novi nemiri in ulično nasilje, kot smo mu minule mesece lahko bili priča v Latviji in Islandiji. Novih delovnih mest pa od nikoder. Odpuščajo namreč tudi na Kitajskem.

Svetovna finančna in gospodarska kriza je po bankah okužila še povpraševanje in industrijsko proizvodnjo. Začaran krog. Na udaru so se med prvimi znašle proizvodnja vozil in plovil, proizvodnja izdelkov iz gume in plastičnih mas, usnjarska in pohištvena industrija ter kovinska industrija in proizvodnja električnih strojev. Enako zgovorno je, da zaenkrat resnejših težav ne beležita zgolj prehranska in kemična industrija. Delo je vsaj kot vrednota videlo boljše čase. Nekoč je osvobajalo, nekoliko kasneje pa sta mu šla čast in oblast. Danes pa delovno mesto in reden dohodek ponovno postajata redka ter za golo preživetje od začetka do konca meseca vsem nedostopna dobrina.

Ne glede na svareča opozorila iz Mednarodne organizacije za delo in podobnih inštitucij pa izvršne ter zakonodajne oblasti, od katerih množice negotovih pričakujejo in zahtevajo konkretne ukrepe, ponovno zamujajo. Izredni vrh Evropske unije, ki bo posvečen prav razmeram na trgu dela, bo šele maja. O fleksibilnosti in prožnosti trga delovne sile se ne govori več. Prav tako ne tudi o odpiranju novih delovnih mest. Nova, glavna skrb političnih gospodarjev iz Bruslja je, kot je poudaril predsednik Evropske komisije Jose Manuel Barroso, predvsem socialni vidik finančne in gospodarske krize ter ohranitev delovnih mest, kjer je to le mogoče.

Pesimizem je torej res upravičen. Paketi prvih finančnih spodbud bankam in gospodarstvu so bili vsaj z vidika ohranitve delovnih mest strel v prazno. Rekli sicer bodo, da bi lahko bilo še huje. Toda še huje očitno tudi bo. In tudi domači Republiki kar tako le ne bo prizanešeno. Še posebej zato, ker je domače gospodarstvo v veliki meri orientirano izvozno, tudi v velikih ekonomijah pa povpraševanje upada. Spet začaran krog. Dve tretjini domačega blagovnega izvoza gre na trg Evropske unije. Če se torej tam denimo nakupuje manj avtomobilov, potem je manj dela za domačo na svetovno avtomobilsko vezano industrijo. Torej tudi manj plač in s tem še manj potrošnje in s tem še manj dela in še manj plač. Tako evropski statistični

urad Eurostat celo ugotavlja, da se je industrijska proizvodnja v Sloveniji novembra lani v mesečni primerjavi znižala najbolj med vsemi članicami Evropske unije.

Če smo v domovini priča sistemski ustavitvi potrošnje oziroma povpraševanja, bodo razmere postale še nekoliko bolj problematične, med drugimi skrbi ekonomista Bogomirja Kovača. Da bo Slovenija v tej recesiji očitno plačala precej višjo ceno, kot so predvidevali oziroma upali pred meseci, priznava tudi Jože Mencinger. Napovedi so po njegovih besedah nezanesljive, a trend zniževanja je očitno. Še bolj neposredno pojasnilo trenutnih razmer pa je prišlo iz domačega Urada za makroekonomske analize in razvoj. Proizvodnja predelovalnih dejavnosti sicer hitro reagira na spremembe povpraševanja, toda podjetja imajo v povprečju zagotovljeno proizvodnjo za prihodnje štiri mesece. Zato je pač normalno, da se zmanjšanje naročil kot posledica izbruha finančne krize pozna z nekajmesečnim zamikom. In ker so se naročila prav zares šele začela zmanjševati, najhujše očitno šele pride.

Te dni modno krajšanje delovnega časa so tako med drugimi prav zaradi zmanjšanja naročil že uvedli v Gorenju in Muri. Po evropskih navodilih in zgledih ga subvencionira država. Toda to je zgolj kratkoročen ukrep. Ko se bodo naročila še zmanjšala, bodo tako kot že denimo v Mariboru odpuščali tudi v Velenju in Murski Soboti. Manj redno plačanih delovnih mest pa nujno pomeni tudi manj davkov oziroma sredstev za državno blagajno. Za pomoč vsem tem ljudem brez dela in jela. Pred domačo državo in družbo je torej obdobje gospodarske negotovosti. Kljub temu, da dviga svetovnega povpraševanja še ni slutiti, lahko le čakamo, da se bo ta trend ponovno obrnil navzgor. Kdaj to bo, ne vemo. Do takrat pa bo le nekako potrebno preživeti. Kako? Jah, težko, težko ...

foto: Matilda M. Dobro

ČE SE TOREJ TAM DENIMO NAKUPUJE MANJ AVTOMOBILOV, POTEM JE MANJ DELA ZA DOMAČO NA SVETOVNO AVTOMOBILSKO VEZANO INDUSTRIJO. TOREJ TUDI MANJ PLAČ IN S TEM ŠE MANJ POTROŠNJE IN S TEM ŠE MANJ DELA IN ŠE MANJ PLAČ.

foto: osebni arhiv

Pravljica za odrasle:

ZAKAJ PA VI NIMATE SATELITSKE ANTENE ZA UŠESI?

MOJ PRVI KROKODIL

Jaz imam doma rdečega krokodila. On je moj dober prijatelj. Krokodil gleda TV, bere časopise, pije kavo in kadi cigarete ... Jaz sem pisatelj, 53 let star. Imam rad cigarete in švedsko kavo. Moje dekle je odpotovalo v Jugoslavijo. Jaz sem bil nekajkrat v psihiatrični bolnišnici kot anoreksičen – moj krokodil ima depresijo ... Mi živimo v mestu Arnalunda. Pride policist in vpraša: »Ali ste popularen pistolj?« Jaz odgovorim: »Ja.« Gleda rdečega krokodila ... Ali si ti krokodil ali si švedski državljani? Jaz imam švedski potni list. In si rdeč? Ja, jaz sem član švedske komunistične partije! Ha, ha, ha, se smeji policist ... In tvoja mama in oče? Hja, moja mama je švedska princesa Madeleine in ata je jugoslovanski kralj Gastarbeiter. On je jugoslovanski kralj? Greva gledat druge krokodile in aligatorje v *statds ZOO*? *So det ar billan* – to je bilanca 53 let starega pisatelja in to je tipičen švedski tekst – to je švedska demokracija.

Za vas piše šentflorjanski klon
Črtomir Clonsky

Kralj O' Tone Prvi

Tanja San in Matilda M. Dobro

KRALJICA IN KRALJICA

KRALJICA

POŠKODOVANA POD VIJOLIČNIMI LIPAMI KRIČIM.

KRIK JE TIH, PRETIH ... DA BI ME SLIŠALA,
DA BI ME ZABELEŽILA TAM NEKJE.

POŠKODOVANA POD VIJOLIČNIMI LIPAMI LEBDI IN PRAVI ...
ČAS JE TVOJ PLES,

JE TVOJ SLOVES.

POŠKODOVANI POD VIJOLIČNIMI LIPAMI LEŽIVA
IN OPRAVLJAVA NAJLJUBŠE NEDELJSKO OPRAVILO.

POSTAJA MOJA ...

POSTAJA MOJE NEDELJSKO DEKLE ...

BREZ OKRASKOV,

BREZ PRIVESKOV,

BREZ OBRAZA.

KAČJA KRALJICA

POROKE NE BO IN SEMENA NA TLEH,
SVATOV NE BO, A BO LESK V OČEH,
LESK UMIRANJA S TEBOJ V DVOJINI,
NOČITEV Z ZAJTRKOM NEKJE V DIVJINI,
TI BOM ZAJCA UJELA, ODRLA GA IZ KOŽE,
ŽE BRUSIM LJUBEZEN, POHOTO IN NOŽE,
TI BOM PELA POD OKNOM NEDELJO VSAKO,
NAMA POŠKODBE POVILA, ODSTRANILA NAPAKO,
NIKOGARŠNJA VDOVA VEČ ČEZ TEDEN NE BOM,
NE BOM NEDELJSKA CAFUTA, KI PRIDE K TEBI NA DOM,
NJEGA SPUSTILA SEM, A TI NIMAŠ TE SREČE,
SUROVO TE LJUBILA BOM.

foto: Boštjan Cvetič

Gogijeva kolumna:

SEKS, SEKS, SEKS

022
KRALJI
ULICE

Enkrat sem v svojem lopovskem življenju okradel reveže in nato nikoli več. V eni lanskih zgodb sem vam opisal, kako sem ukradel denarnico ženski, ki se je igrala s hčerko na železniški postaji v Gradcu. Usoda se je takrat hitro maščevala, saj so me še isti dan pretepli in okradli. Takrat sem sprejel pravilo, ki se ga še danes smrtno resno držim. Ako že kradeš, ne kradi revežem, kradi bogatašem, saj njim se tako in tako ne pozna. Saj tudi nam pripada nekaj, kar je po mojem mnenju tako in tako naše. Reveže delajo bogataši, torej jim nekaj malega pobereš nazaj – in je to to. Pa naj še kdo reče, da nimam prav. Poglejte »tajkune« (to besedo so si izmislili pred nekaj leti – za mene je lopov pač lopov), oni pokradejo milijone in vsi so na prostosti. Mene pa, ako ukradem škatlo jebениh šibic, bojo takoj zaprli. Tu nekaj vsekakor močno smrdi. Če je zakon, bi moral biti za vse enak. V prvi vrsti za politike, saj so v veliki večini vsi lopovi. Jaz bi jim vse pobral in jih tudi temu primerno kaznoval. Dragi moji bralci – gnila država smo!

No, pa pustimo naše tajkune na miru, saj čas je seveda za novo resnično zgodbo. Zgodba je posvečena, ne boste verjeli – seksu.

Davnega leta 1988 je za mene skrbelo oziroma me vzdrževalo šest žensk. Bil sem plačan ljubimec. Žrebec. Te moje prijateljice so mi plačevale vse od položnic pa do plavanja v kopališčih. Še kopalne hlačke so mi kupile. Moje edino opravilo je bil seks – zelo lepo delo, vam povem, a kot to pač je, smo se po cirka letu dni naveličali druženja in se prijateljsko razšli. Moškemu občinstvu moram napisati, da je vsaka ženska nora na dober seks, vendar se bo ob začetnem spogledovanju delala nedostopno. Igra koketiranja! Ženske se po mojem urejajo zato, da so opažene in seksualno zaželjene, saj na koncu razširijo noge najboljšemu ponudniku. To velja tudi za poročene. Moja cenjena malenkost meni, da seks z ljubeznijo nima popolnoma nič. Seks je nagon oziroma zgolj potreba po čistem užitku, in to vsekakor ni pogoj za skupno življenje. Seks združuje in obenem tudi uničuje. Poglejte, koliko se zgodi umorov zaradi prevare partnerjev, da o ločitvah niti ne govorimo. Zakaj se to dogaja? Zaradi seksa. Verjetno se boste vsi moji bralci strinjali z menoj. Prevara vedno neznosno boli. Prevaran sem bil trikrat, pa menda v tej smeri nekaj vem, v smeri bolečin te vrste. Zelo kruto se usoda poigra s srcem izdane osebe.

No, pa da neham pametovat, bom raje začel zgodbo, ki je postrežena z ogromno količino seksa. Mislim na seks brez možnosti dolgotrajne zveze. Zgolj kemija in čisti užitek. Ne vem točne letnice, a verjetno je bilo leto 1987. Takrat sem bil varnostnik na Lent prireditvah in bil sem kurbir na kvadrat. Vsak dan sva s prijateljem »podrla« najmanj po dve ženski. Moške sem podiral samo s peščico. Stanoval sem na Lentu in proti koncu so se moji sosedje že križali zaradi vedno novih ženskih obrazov. Ne morem si kaj, da vam ne bi opisal enega posebno smešnega, a hudo resničnega dogodka. Enega lepega sončnega julijskega jutra se ti ga jaz zbudim. Vse bi bilo lepo in prav, če zraven mene ne bi ležala lepa in popolnoma naga ženska. Dobro, nič

presenetljivo novega razen tega, da ženske niti pod točko »žnj« ne poznam. Popolna neznanka leži v moji postelji in jaz pojma nimam, kako je prispela sem. Nekaj trenutkov sem tuhtal, ampak bilo je pretežko vprašanje za moje sive celice, zato sem jo pač zbudil. Pojasnila mi je, kako je pristala v moji opevani postelji. Bojda sem jo do nezvesti zadet tako dolgo gnjavil, da je popustila in zlezla v mojo posteljo. Spoznavanje sva nadaljevala takoj tistega lepega jutra in še par naslednjih dni. Tistih dni se z veseljem spominjam. Bili so oh, ah in oh! Ogromno žensk je »padlo« za svobodo in še nekaj jih bo. Ženskemu občinstvu moram pojasniti, da niti eni od svojih ljubic nisem lagal. Ne, saj to ni imelo nobenega smisla. Hotel sem pač seksat,

TE MOJE PRIJATELJICE SO MI PLAČEVALE VSE OD POLOŽNIC PA DO PLAVANJA V KOPALIŠČIH. ŠE KOPALNE HLAČKE SO MI KUPILE.

S POVŠETOVE

in to sem tudi direktno nakazal, včasih celo naglas povedal. Mnenja sem, da z lažjo ne prideš kaj daleč. Takšen sem in takšen bom tudi do svoje smrti ostal. Obstajajo pač moja osebna pravila, ki jih ne prestopim niti za milimeter.

Ampak vrnimo se k seksu. Brez tega užitka med drugim ne bi bilo otrok, torej ne bi bilo nikogar. Brez žensk bi mi, moški najemniki tega planeta, lahko svoja jajca imenovali »poležniki« (gnilo jajce)! Obstaja rek, ki vsekakor drži kot pribit – ženska drži tri eke bajte in enega moški osebek. Bajta se zruši že, če izgine en podpornik. To je slikovno dobesedno grda slika. Otroci cvetja so imeli prav. Hoteli so ustvariti svet poln seksa in ljubezni. Ni jim uspelo zato, ker vodilnim veljacom ta zamisel nikakor ni odgovarjala. Postrelili so par vodilnih oseb in ideja o raju na zemlji je bila zatrta že v kali. Poglejte. Pri nas je Tito bil diktator in kurbir. Hitler ni bil kurbir zato, ker enostavno ni imel časa, pa še fanatik je bil povrh vsega. On je doživel orgazem takrat, ko je zasedel novo državo. Ja, užitki so karseda različni.

Pa pustimo Hitlerja in Tita na miru in se vrnimo k smislu tega pisanja. Zvestoba do groba je mišljena v medsebojnem razumevanju, saj brez medsebojnega zaupanja, ki je temelj dveh sorodnih duš, sploh nima smisla začeti kaj trajnega. V vsakem zakonu je seveda prisoten seks, ki po nekaj letih postane obveza oziroma navada. To vsekakor ni dobro, kajti tako moški kot ženska se začeta ozirati za drugimi seksualnimi objekti. Po ogledovanju se ponavadi zgodi pričakovano. Hiter seks z bežnim znancem. Čisti užitek, le da moraš po tem užitku poskrbeti, da ostane prevara skrita. Vse se pa tudi ne rabi vedet.

Pa naj bo za danes dovolj, saj ko toliko razmišljam o seksu, me začenjajo jajčka srbet. Dragi moji, fejt seksajte, ampak nikakor ne skačite čez ograjo, saj ima vsaka namreč vrata, le poiskati jih je treba.

Pa-pa do naslednje številke in vsekakor hvala vam, ker kupujete »Kralje« – verjemite, vsi smo po svoje kralji in seveda kraljice. Ah, da ne pozabim. Hvala uredništvu, da objavlja moje tumarije. Drugi si z mojimi zgodbami nočejo mazat rok. Čauči!

Goran Šrok - Gogi

Čas je, da zopet nekaj napišem po dolgem času. Ne bom kompliciral, vsaj za enkrat, ampak toliko se poznam oziroma se spoznam, da bom kmalu začel dodajati, črtati, obračati besede in stavke ter drugo. Tu imam veliko časa, da to izkoristim. Sem namreč na prestajanju petmesečne kazni na Povšetovi. Ne vem natančno zakaj, ker sem bil več kot sedem mesecev na ulici ter pil in žical. Žal mi je, da sem v stanju pijanosti, zagrenjenosti in drugih reči, ki sodijo poleg, prizadel veliko ljudi, ki jih imam rad. Tudi sam sebe bi moral imeti bolj rad, saj sem imel v osmih dneh kar tri epileptične napade, pol toliko kot vse življenje skupaj, pa še to dva v enem dnevu, pravkar, ko to pišem, sem ponovno doživel epi. Cel kup čakanja na prazen nič. Zadnjih deset dni, dveh tednov, se ne spominjam kot prav lepih, tudi prav dobro ne. Na Povšetovi sem tako osamljen, tako je dolgčas, vse je isto ali podobno. Na ulici se vedno zgodi kaj novega, kaj zanimivega, vedno je nekdo. Vem, da lahko zdržim brez alkohola, toliko je drugih, lepih reči. Samo pomisliti je treba na njih, ko me prime, in resnično pomisliti na vse težave, probleme, ki sem jih doživljal, tako psihične kot fizične. Danes sem po dolgem času gledal, ne vem, kako bi se izrazil, ampak vsekakor enega boljših, kakovostnih, humornih filmov. Nekako me je navdihnil in mi dal eno spodbudo, razlog, nadomestek za takrat, ko pomislim na alkohol, droge in druge neumnosti, ki me vodijo v pogubo. Rad bi se zaposlil s pozitivnimi mislimi in dejanji, če ne bo šlo drugače, jih bom pisal in ponavljal toliko časa, da si jih bom zapomnil.

Ena izmed prioritetenih stvari je dokončanje šole, saj bi s tem povrnil dolg, ki sem dolžan zaradi nedokončanja šole, ki mi jo je plačal

foto: Matilda M. Dobro

Zavod RS za zaposlovanje. Želim se zaposliti, po možnosti v socialnem delu; kot praksa, saj bi rad ob delu in še s kakšno pomočjo končal šolo. Upam, da bom dovolj močan, da ne ponovim napake iz bližnje preteklosti, tako pri sebi kot pri drugih. Videl sem veliko smrti, trpljenja in drugih nevšečnosti. Tudi sam sem bil nekajkrat zelo blizu smrti in samo svojemu karakterju, trmoglavosti, izkušnjam, prijateljem – takšnim in drugačnim – se lahko zahvalim, da sem še živ. So bili seveda tudi lepi trenutki, čeprav dostikrat s priokusom grenkobe, kot tudi grdi trenutki, s priokusom lepega. Lepo je biti včasih sam in razmišljati, tako kot je včasih nujno biti v družbi in poslušati zamisli drugih, se sprostiti, dati možgane na pašo, še posebej, če lahko s tem komu pomagaš in od tega celo živiš. Nekje globoko v sebi še vedno verjamem, da sem – ob normalnem življenju – dokaj zmeren pivec. Ampak za vsakogar je zmernost, meja drugje, poleg tega pa je za to potrebno imeti ogromno energije, ki bi jo lahko porabil kje drugje, za kaj drugega.

Se nadaljuje ...

Andro

Nikoli ne veš za ljudi, ki so trpeli pred teboj, nikoli ne veš, kdaj zapiha veter z juga. Nikoli ne veš za sprevede mrtvih, nikoli ne veš, da se vrne, vrne se vse in ti ne zmoreš pozabiti ljudi, ki so umirali pred teboj. Ti enostavno ne zmoreš. Sanjaš neke podobe, v živih barvah so ... sanjaš, vse postaja neka iluzija, nisi več natanko prepričan, zakaj si se sploh rodil, nisi prepričan ...

Nataša Dembsky

SPET SI ME PROSIL ZA DENAR

024
KRALJI
ULICE

Z avtom se peljem proti centru mesta, kjer sem zmenjena s prijateljico, ko te zagledam, kako v neki ulici blizu tvojega bloka na koncu garaž čepiš na tleh. Zraven je še nekdo. Verjetno kakšen tvoj prijatelj. V tem kratkem trenutku opazim, da si me tudi ti prepoznal. Ne pomahaš mi ali kakorkoli pozdraviš. Začutim, da ne želiš, da te vidim. Pogledaš me samo od strani. Nočeš, da te vidim. Lahko bi ustavila na pločniku in prišla do tebe, vendar peljem naprej. V sekundi me preplavi občutek, da se še drogiraš in še zmeraj živiš takšno življenje, kot si ga živel, ko sva bila skupaj. Pripeljem se do trgovine, kjer se ustavim in te takoj pokličem. Oglasiš se.

»Živjo,« pozdravim.

»Sem te videl, ko si se peljala mimo,« mi odgovoriš.

»Nisi me hotel videti.«

»Saj ti pravim, da sem te videl.«

»Vidim, da se še zmeraj družiš s takšnimi tipi, kot si se takrat,« nadaljujem.

»Saj Igy je v redu,« uporabiš isti stavek, kot si ga pred leti.

»In kaj delata tam za garažami?«

»Nič. Denar za »benz« zbirava.«

»Aha, spet rabiš denar,« rečem počasi in razmišljam, če me boš prosil, da ti posodim, kljub temu, da si mi še zmeraj dolžan.

»Ja, prijatelj me je pripeljal do doma in sedaj mu je zmanjkalo bencina in ne more domov.«

»Aha,« ponovim in vem, da je vse zlagano. Pred leti sem ti verjela, danes pa ne več. Zbirata denar za šut, vendar ti tega ne rečem.

»Res je »bad«, ker me je pripeljal domov, zdaj pa mu je zmanjkalo bencina. Uslugo mi je naredil. Otroka in ženo ima doma.« Kako znan mi je ta stavek. Tudi takrat so bili zmeraj najpomembnejši tvoji prijatelji. Za njih si bil zmeraj pripravljen narediti vse. Mene pa si peljal domov, ko si presodil, da si mi za tisti dan pobral dovolj denarja. Seveda s pretvezo, da me imaš rad.

»Domov bi si šel sposodit, pa me tako zelo boli koleno,« nadaljuješ in prekineš moje razmišljanje.

»Ali te še boli koleno?«

»Še.«

Ker ravno pridem do trgovine, v katero sem namenjena, ti rečem:

»Te pokličem nazaj, ker grem v trgovino. A je prav?«

»Prav.«

Ko hodim po trgovini, ti napišem SMS:

»Koliko pa rabiš?«

Rada bi preverila, če bi tudi od mene vzel denar, ki ga potrebuješ, kljub temu, da si mi rekel veliko krutih stvari. Takoj mi pustiš klic, kar pomeni, da te moram poklicati nazaj, ker nimaš nič denarja na svojem telefonu.

»Ali si me klical?« vprašam.

»Ja. 25 bi rabil,« takoj rečeš.

»Toliko?«

»Ja. Res mi boš pomagala s tem. Veš, da me zelo boli koleno. Vseeno sem šel domov. Samo dva evra sem dobil. To ni nič. Kaj naj s tem?« Spomnim se tvojih staršev. Zmeraj so bili prijazni z mano. Včasih si se jim tako grdo zlagal, da niso vedeli komu naj verjamejo.

»Zakaj ne gre tvoj prijatelj rajši na avtobus?« zavračujem, samo da bi dlje časa govorila s tabo. Vem, da govoriva samo zato, ker ti pričakuješ, da boš imel koristi od mene. Vnaprej vem, da ti ne bom nič posodila. Vem, da rabiš za drogiranje.

»Ne more. BMW-ja ima. Veš, da takega avta ne more čez noč pustiti tukaj. Daj, posodi mi. Podpišem ti, če hočeš.«

»Rekel si mi, da me boš ubil,« ti rečem namenoma, ker me zanima, kaj mi boš odgovoril. Hočem, da bi ti bilo vsaj malo žal, ker si me nekaj časa nazaj grdo

zmerjal. Rada bi, da veš, da tudi tvoje grdo obnašanje vpliva na to, ali ti bom posodila. Ti pa nič. Ne rečeš mi niti oprost. Nekaj zamomljaš. Čez čas rečeš: »Saj vem, da sem bil grd do tebe.« Vendar ti ni žal. Mogoče samo zaradi tega, ker ti zdaj zato ne bom posodila. Pa tudi zato ne. Ti vidiš samo denar. Nobenega obžalovanja, nobenih čustev, samo denar. »Daj, posodi mi. Prinesi mi sem. Podpišem ti, če hočeš. Zvečer, ko boš šla domov, pa pridi pred blok in mi pozvoni. Bova šla na kavo. Ti bom tudi povedal, kdo je govoril, da si nekaj govorila o meni.«

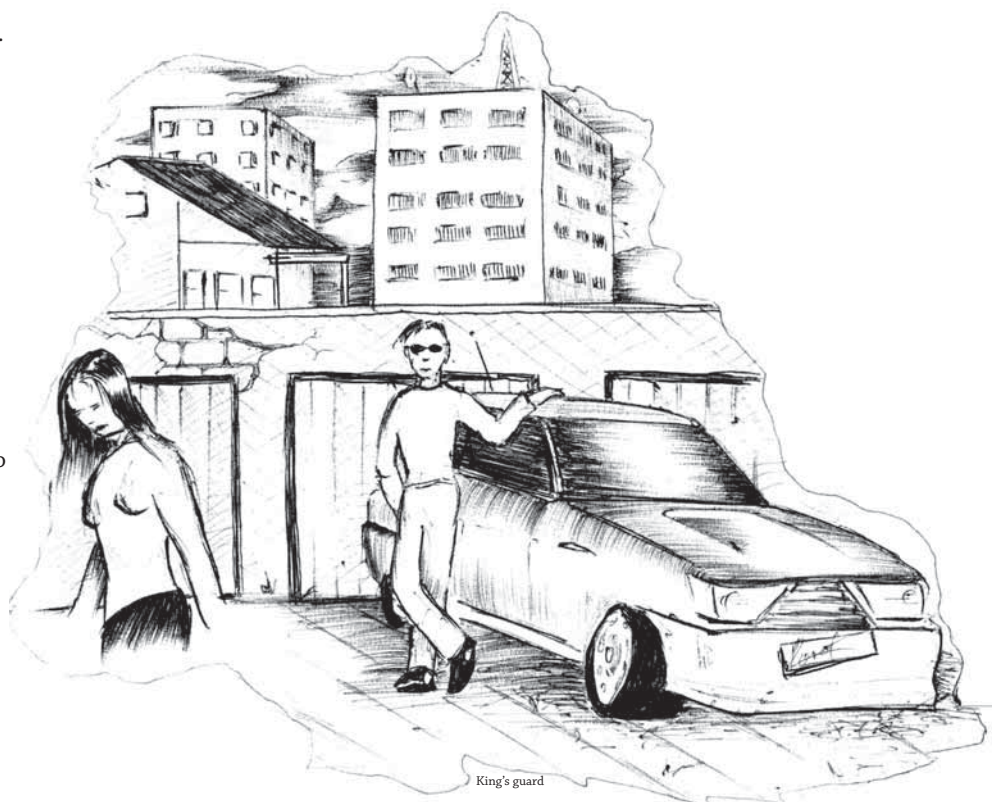
»Kdo?« vprašam, medtem ko razmišljam, ali naj ti sploh verjamem. Seveda je čisto možno, da je kdo od tvojih prijateljev kaj govoril. Vendar se mi v tem trenutku zdi, da bi mi rekel oziroma obljubil marsikaj, samo da bi ti posodila denar.

»Zvečer ti bom povedal. Ali mi boš posodila?« rečeš proseče.

»Ne morem ti posoditi,« odgovorim obotavljajoče. Zakaj hočeš samo denar? Ali se sploh spomniš, da sva se nekoč imela rada? Jaz sem te imela.

Moje misli prekine tvoj glas, ki se v hipu spremeni. Trdo, brez kakršnihkoli čustev mi rečeš: »Kaj pa potem sprašuješ, koliko rabim?«

Ne vem, kaj naj ti odgovorim. V resnici mi

King's guard

je težko. Nimam poguma ti reči, da me je strah, da se boš šel drogirat. Spet me mirno vprašaš: »Ali mi boš posodila?«
Zajamem zrak in ti odločno rečem: »Ne bom ti posodila.«
»J... se!« kratko rečeš in prekineš zvezo. Nasmehnem se, vendar ne vem, zakaj. Zdi se mi, da me niso prizadele te zadnje besede. Mogoče zato, ker razmišljam, zakaj mi je bilo tako težko ti reči, da ti ne bom posodila. Spomin mi seže nazaj, ko sva bila skupaj. Ne, takrat ti res nisem mogla reči ne, sploh če si jokal pred mano in mi govoril, da me imaš rad. Takrat sem te imela preveč rada, preveč sem verjela tvojim lažem. Zdaj ti ne verjamem nič več. Napišem ti še en SMS: »Posodila ti nisem, ker me je preveč strah, da se boš šel drogirat.«
Spet mi pustiš klic. Pokličem te.
»Sem dobil tvoj SMS,« rečeš. Tvoj glas je zopet mehek. Hinavski!
»Neumnosti. Neumnosti so, kar pišeš,« nadaljuješ. Še zmeraj upaš, da me boš prepričal, da ti posodim. Vendar jaz sem odločena, da za drogiranje ne več. In tudi vem, da denar zbiraš za šut in ne za bencin.

Ena punca

MAVRICA

Bitke in sekanje glav, mletje udov in kriki trpečih duš, plazenje naluknjanih duš skozi sivino dni, ponižani junaki, ki se hranijo z ostanki dni.

Drobtinice, umazane, bedne kot kosilo na mizi zmagovalcev.

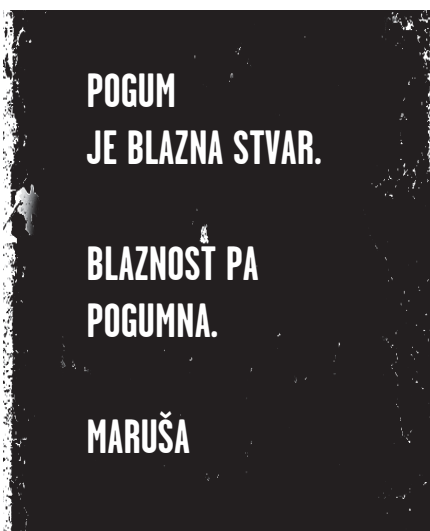
Z veličastnimi prti iluzij prekrita mesta, folija nasmeha ovita okoli praznine srca, ihtenje uspeha razmazano po sobanah strahu.

Ko je vendarle najtežje hoditi svobodno, peklenski boj je zaupati sreči, ki je prenežna, da bi jo lahko zadržali kremplji obupa.

Z veličastnim mirom strastno in predano kot na široko razprta vrata v veselje vrtnice je potrebno stati pod kapljajočim slapom medu v grozi spoznanja, da obstaja tudi vir sladkosti. In da je tu.

Da je mavrica bolj resnična od sramu.

Katerina Ferkov

BOJ

To je moj boj!
Moj boj je beseda.

Moj boj je pesem.

Upam,
da prebudil se boš,
sanjač ujeti,
med belimi zidovi.

Moj boj se je začel.

Upam,
da vseh nas usoda
ni končana.

Boš pozabljen?

Bomo izgubljeni?

Še eni,
poleg vseh pred nami.

Zakaj
uka nočeš sprejeti?

Uka,
ki na dlani ždi,
uka,
ki od rojstva
te spremlja.

Odvrzi kodo,
ki te moti,
in končno
zadihal boš
v svobodi.

Anastasia Om

foto: Tomislav Gruden - CTS

PISMA BRALCEV

LEP POZDRAV,

sem Bajsi iz Dravograda in rad bi vam na kratko predstavil svoje razmišljanje glede Kraljev ulice (po prebrani januarski številki).

Zdi se mi dobro, da se je neka skupina ljudi zavzela za brezdomce in jim dala priložnost izpovedne razlage njihove osebne zgodbe in da je podprla ustvarjalno dejavnost ter jim s to revijo dala tudi nek smisel.

Prebral sem kolumno Jakoba Harischa (Alternativa je) in v marsičem se z njim strinjam: glede potrošnje družbe, tekmovalnosti, delovne družbe, brezčutne družbe ... To kolumno sem v neki celoti razumel kot kritiko kapitalizma in željo po nekem drugačnem sistemu, ki bi svoje temelje gradil na vrednotah, ki jih današnja družba zavrača, spregleda, opušča, daje na stran ...

Ideje kolumne so do neke mere tudi moje, a vendar so po mojem protislovne glede celotne revije. Revija ima sponzorje (občina Ljubljana, ministrstva, ki očitno podpirajo izdelovanje revije, ne pa neposredno brezdomcev), pravila prodaje (kaj se je zgodilo s prepotrošno družbo iz kolumne), polovica denarja gre prodajalcu (kje je zdaj solidarnost?) ...

V teh načinih ni ničesar nekapitalističnega. Ne vem, komu naj bi bila ta kritika sploh namenjena:

- Jakobu Harischu, ki sodeluje s tovrstno revijo, kjer se principi očitno razlikujejo od napisanega v kolumni Alternativa je, ali
- uredništvu, ki očitno ne deluje na solidaren (do brezdomcev), neodvisen in meni pristen način (recimo nekapitalističen).

Ker si ne bi rad prehitro ustvaril kritičnega mnenja, bi uredništvu oziroma Jakobu rad zastavil nalogo, zaenkrat še brez vprašanj: opišite mi čimbolj na dolgo vaš pogled in razmišljanje glede vaše aktivnosti, zakaj to počnete, kaj se vam zdi dobro in zakaj, kaj se vam zdi slabo in zakaj ...

Bajsi

DRAGI BRALEC BAJSI,

v svojem pismu si napisal zanimivo razmišljanje v zvezi s Kralji ulice, opozoril na pomembna protislovja in – vsaj med vrsticami – zastavil težka vprašanja, na katera si tudi mnogi med nami na Kraljih ulice iščemo svoje odgovore. Napisal si tudi, da si želiš čim daljši odgovor, tale moj pa ne bo zelo dolg, ker bo omejen z razpoložljivim prostorom v časopisu. Res pa bi zapletenost obravnavanih vprašanj zahtevala dolgo razmišljanje, pisanje in pogovarjanje.

Vedeti moraš tudi to, da pri Kraljih ulice ne mislimo vsi enako, niti o preprostih stvareh ne, kaj šele o tako zapletenih, po katerih sprašuješ. Tu delujemo zaposleni delavci, prostovoljci, študentje na obvezni praksi, brezdomci, ljudje različnih starosti, spolov, z različnimi življenjskimi izkušnjami in možnostmi – in verjetno bi ti vsak povedal kaj drugega. Tudi naši prispevki v časopisu odražajo predvsem naša osebna mnenja, ki pa so vendarle »prefiltrirana« skozi uredniško politiko, ki nekako usmerja, kakšne prispevke bomo objavili in kakšnih ne. Jakob v svoji kolumni tako izraža predvsem svoje poglede in razmišljanja, jaz pa v tem pisanju svoja, in ni za pričakovati, da bi on ali jaz izražala povsem skupna in enotna mnenja vseh ostalih, ki se srečujejo in delajo v društvu Kralji ulice.

Protislovja (ali vsaj nasprotja), ki jih opašaš, nastajajo nujno tako med nami na Kraljih ulice, kakor tudi med načeli delovanja in življenja, ki jih poskušamo uveljavljati (ali vsaj o njih razmišljamo), ter med zunanjim svetom. Vsakič, ko damo časopis v tiskanje, vstopamo na (kapitalistični) trg, v tržne odnose, saj iščemo najcenejšega tiskarja (za zahtevano kakovost tiska), mu moramo plačati z denarjem (ki bi ga morda lahko namesto tega razdelili med brezdomce) in mu omogočamo dobiček, ki ga potem on (po Marxu) vlaga v razširjeno reprodukcijo, na primer v nakup boljših tiskarskih strojev ali pa luksuznih predmetov za osebno uporabo (sami pa časopisa ne znamo tiskati). Skratka, po nujnosti življenja živimo v kapitalističnem svetu in le-ta zaradi te iste nujnosti vnaša v naše odnose elemente in načine, ki bi jim lahko rekli »kapitalistični«. Od tod protislovja našega delovanja, saj je tudi kapitalizem sam v sebi protisloven (poln sebi lastnih nasprotij).

V tem okviru pa si privoščimo »male luksuze«, na primer spodbujanje nastajanja in objavljanja člankov, kot je Jakobov, ki jih redko lahko najdeš v drugih masovnih občilih; nenavadna mešanja in sodelovanja ljudi različnih družbenih statusov in predzgodovin, ki so v siceršnjem svetu redka; izdajanje časopisa brez objavljanja kakršnihkoli reklam, česar v drugih javnih občilih zlepa ne najdeš; razmišljanja o drugačnih praksah in svetovih, ki pa jih ne znamo in zmoremo uresničiti ta hip in v celoti, saj bi za to potrebovali sodelovanje večjega števila ljudi. In prav gotovo je tudi to res, da naše ideje o drugačnem svetu niso do konca izdelane, velikokrat ostajajo nejasne in jih šele skozi praktično preizkušanje brusimo in spreminjamo. Vseskozi pa se nam zdi pomembno tudi dosegati širšo javnost, zaradi česar nam je pomembno tudi to, da imamo veliko (dovolj, čim več) bralcev ter da se časopis prodaja (če pa se ne prodaja, ni dovolj sredstev, da bi se tiskala naslednja številka časopisa). Ta, tu opisana tržna naravnost seveda v naše delo tudi vnaša kake značilnosti, ki bi jih lahko poimenovali za kapitalistične.

V splošnem pa svoje delo (v strokovnem jeziku) opisujemo kot opolnomočanje ali dajanje glasu ljudem, ki so večkratno socialno

PRED 100 LETI

izključeni (bolj podrobno so cilji društva naštetni na: <http://www.kraljiulice.org/drustvo.htm>). Skozi ustvarjanje in prodajo tako uresničujemo nekakšno »neklasično pomoč«, ki ne daje oziroma nudi le točno določenih izdelkov – kruha, puloverjev itd., temveč odpira možnosti za aktivacijo posameznikov, ki lahko prinese – ne samo materialnih dobrin, ampak tudi razvoj sodelovalnih odnosov, občutke pripadnosti in smiselnosti lastne dejavnosti.

Ja, saj vem, tudi v zgornjem odstavku morda najdeš neka protislovja in kaj »kapitalističnega«, na primer to, da nekdo »daje glas« nekomu drugemu, kar nakazuje na neenakosti med ljudmi. A v takem svetu živimo oziroma smo vanj rojeni in iz njega nujno izhajamo, tudi v iskanju vizij drugega sveta. Menim, da smo v svojem delu močno in nenavadno neodvisni (delamo brez reklam kot skoraj noben drug medij), a vendarle tudi močno odvisni drug od drugega. Kraljev ulice ne bi bilo brez tistih, ki za časopis pišejo, ki se z njim vsaj malo identificirajo, ki ga urejajo, postavljajo, ga prodajajo in promovirajo, vanj verjamejo, pa čeprav vsi tega ne delamo iz iste motivacije, iz istih pobud, za iste koristi. Odvisni smo tudi od našega družbenega okolja (Mestna občina Ljubljana nam mora samo ukiniti svoje dotacije pa časopisa več ne bo, vsaj takega, tako bogatega, kot je zdaj, ne!), od bralcev, ki časopis kupujejo in s tem omogočajo, pa celo drug od drugega, vseh sodelavcev, ki se moramo v zadostni meri uskladiti in najti skupno pot.

Pravzaprav ne vem, koliko ima to opraviti s kapitalizmom (razen da v njem živimo in da nas nujno oblikuje) in z njegovo kritiko. Vsaj malo pa morda vseeno, ker menim, da z našim delom razvijamo neke nove vrste netekmovalnega dela in omogočamo nove vrste solidarnosti. Seveda pa ne znamo skočiti ven iz kapitalizma in ga naenkrat ukiniti, upamo pa, da vsaj malo omogočamo, da se slišijo sicer neslišani glasovi, ki morda povzročajo, da se med ljudmi počasi razvijajo nova razmišljanja o drugem svetu, v katerem bi bilo vredno in dobro živeti.

To je moj pogled. Upam, da sem s temi besedami vsaj v določeni meri zajel še pogled koga drugega iz društva Kralji ulice, prav vseh pa gotovo ne. Predlagam, da še kdo napiše svoja razmišljanja o tvojih vprašanjih – ter tebi, da jih še bolj izostriš in pojasniš, saj verjamem, da se ti jih več odpira, kot pa zapira.

Bojan Dekleva

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

Skrivnostni potepuhi se na Savi od dne do dne množijo. Navadno so to domači mladi ljudje, ki jih železnica ali tovarna radi lenobe odslovi. Opozarjamo na to orožništvo kakor policijo. Prisilna delavnica bo gotovo vesela, če dobi kaj teh »Plattenbruderjev«.

Slovenski narod, 5. 11. 1912.

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ BOMO OBJAVLJALI VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

19. 2. 2009 >> Danes je sončen dan, kupila sem časopis od simpatične prodajalke v rdečem plaščku in zdaj grem na sprehod na grad s svojima kužkoma. V majhnih stvareh je sreča. Rada vas imam, kralji ulice. Petra B.

DRAGI GOSPOD BOJAN,

zahvaljujem se ti za odgovor, kjer so stvari dobro razjasnjene in – kot sem že povedal – vseč sta mi namen, vzrok, ne pa tudi principi. Da, kljub razlagi me določene stvari še vedno motijo, a nisem vam pisal, da bi pametoval ter kritiziral in zato nimam dodatnih vprašanj, saj so me kot piscu, izdelovalcu in distributerju lastne revije Jebiveter, ki sem jo zaradi neodzivanja bralcev in vprašanja smisla začasno ali za vedno prenehal izdelovat, očitno zbudile meni nepotrebne stvari, ki se jim z užitkom izogibam in katerih del nisem, saj skušam biti v politiki revije in v razmišljanju čimbolj neodvisen.

Dobro delo opravljate (kakorkoli vzameš) in prosim vas, da ga nadaljujete.

Bajsi

Predavanja

KAJ: Okrogla miza – Doktrina šoka
KJE: Cankarjev dom, Kosovelova dvorana, Ljubljana
KDAJ: 16. 3. ob 19h

KAJ: Večeri z evropskimi pisatelji
KJE: Cankarjev dom, klub Lili Novy, Ljubljana
KDAJ: 18. 3. ob 18h

KAJ: To, kar doživljamo sedaj, se bo vleklo za nami kot preklestvo
KJE: Ljubljanski grad, Modra dvorana, Ljubljana
KDAJ: 26. 3. ob 18h

Razstave

KAJ: Otvoritev razstave akademskega slikarja Zmaga Puharja
KJE: Jarška cesta 10a in 10b, Ljubljana
KDAJ: do 16. 4. ob 18h

KAJ: Staroegipčanska mumija
KJE: Narodni muzej Slovenije, Prešernova 20, Ljubljana
KDAJ: do 31. 12. 2010 ob 10h

Delavnice

KAJ: Prvi digi koraki
KJE: Računalniška učilnica, 1. nadstropje, Knjižnica Otona Župančiča, Ljubljana
KDAJ: 10. 3. ob 10h in 24. 3. ob 10h

KAJ: Osvežitveni čaj nemščine
KJE: KZ Medvode, Ob Sori 11, Ljubljana
KDAJ: do 9. 5. ob 16.30

KAJ: Pridemo do kalejdskopa (otroška delavnica)
KJE: Kavarna Sputnik, Tržaška 128, Ljubljana
KDAJ: 14. 3. ob 10.30

KAJ: Teden možganov
KJE: Ljubljana (<http://www.sinapsa.org/TM/>)
KDAJ: 16. 3. do 22. 3. ob 12h

KAJ: Naredimo cel kup papirnatega cvetja (otroška delavnica)
KJE: Kavarna Sputnik, Tržaška 128, Ljubljana
KDAJ: 21. 3. ob 10.30

Razno

KAJ: 4. mednarodni festival srednješolskega gledališča v španskem jeziku (Instituto Cervantes v Ljubljani, informacije in brezplačne rezervacije na 01 421 06 84 ali aulacervantes.liubliana@gmail.com)
KJE: Škofijska gimnazija, Ljubljana
KDAJ: 3. 3. in 4. 3.

KAJ: 10. festival Rdeče zore
KJE: Metelkova mesto, Ljubljana
KDAJ: 5. 3. do 8. 3.

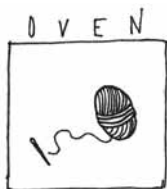
KAJ: PUM – Če si odštekan, se pridi vstekat (za mlade med 15. in 25. letom, ki so zapustili redno šolanje)
KJE: Zavod Bob, Komenskega 9, Ljubljana
KDAJ: do 31. 7.

KAJ: Od kod si, kruhek? (predstava za otroke)
KJE: Ljudski dom Šentvid, Ljubljana
KDAJ: 25. 3. ob 18h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Na cesti, kjer domujete, vas znanci kontrolirajo, koliko pijače nosite s seboj, in vam zavidajo ter se sprašujejo, le od kod vam toliko denarja. Svetujem vam, da jih ignorirate in se veselite svojih uspehov.

V kratkem času lahko pričakujete obisk v svoji denarnici, in sicer bo prišla gospa Recesija. Verjemite mi, da ne bo ta obisk prinesel nič kaj dobrega, zato varčujte z denarjem!

Tudi vam zvezde kažejo nekoliko drugačno usodo kot drugim, saj ste trdoživi in nekoliko bolj trmasti pri svojih dejanjih, zato uspeh ne bo izostal. Le tako naprej!

Napetost pri vas bo zrasla, ko boste izvedeli, da so bile izžrebane vaše številke na loteriji, vendar ste rajši dali za liter vina, kot da bi vplačali loto. Zaradi tega vas bo bolela glava še dolgo časa.

Ljubezen do partnerja bo na višku, ko boste izvedeli, da vas ljubi, in takrat boste židane volje. V prihodnosti vas čakajo še številna presenečenja, zato kar uživajte!

Sedaj ko ste se končno streznili, se sprašujete, le od kod je prišel ta za vas dokaj nenavaden maček, saj takega še niste videli nikjer. Svetujem vam, da se poboljšate!

OGLASNA DESKA

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo zelo dobrodošla! Hvala!

Potreboval bi zvočnike za računalnik in grafično kartico. Če mi je kdo karkoli od tega pripravljen podariti, naj me pokliče na telefonsko številko 040 592 746. Ersad

Iščem sponzorja za izdajo knjige.
Telefon: 051 881 090,
Gogi

Prosim dobre ljudi, če bi mi lahko pomagali, da si najdem eno majhno sobico. Pred kratkim sem se rešila ulice in bi rabila samo mir. Živim s partnerjem, ki je prišel iz zapora in me pretepa, žali ... Vsak večer se tresem pred tem, kakšen bo prišel domov. Rabila bi sobico, ki je lahko čisto majhna, s kopalnico in štedilnikom za kuhat. Sem urejena, pa čeprav sem bila na cesti. Vesela bi bila tudi kakšnega TV-ja, ki bi vsaj še nekaj časa delal. Zaradi bolezní ne morem delati. Še enkrat prosim dobre ljudi za pomoč. Sobico bi lahko plačala v višini do 140 evrov mesečno. Dobite me na Kraljih ulice ali na tej številki: 051 218 457. Hvala!
Vesna

Prosim vse bralce in bralke, če mi lahko kdo podari kakšne uteži za fitness. Vnaprej se vam zahvaljujem – hvala!
Aleš, 051 712 875

Najamem sobo ali neopremljeno garsonjero. Sprotno plačilo, možnost nujenja manjših pomoči. Redni plačnik. Ponudniki pokličite na telefonsko številko 059 022 503. Robi Zdešar

Prosim, če bi mi lahko kdo podaril rabljen telefon, lahko je tudi novejši, možnost doplačila. Priporočam pa se tudi za podarjen rabljen računalnik, ker ga potrebujem za delo. Kličite v uredništvo.
Peter Sever

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storite z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzap št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, naslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nanj napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice – pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvala!

Nujno potrebujem delujoč stabilizator 220 V in akumulator 12 V/ 100 ali več Ah. Hvala!
Kralj O'Tone Prvi,
031 727 500

Od 15. novembra je v ulični prodaji tudi knjiga Meseno spoznanje: erotične zgodbe avtorja Franja Franciča. Vabljeni, da jo kupite pri svojem uličnem prodajalcu. Cena je 4 evre, polovico dobi prodajalec.

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Poljanski 14 zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju, namesto da jih mečete v smeti. Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice.

Zahvaljujemo se Betki Vuzem za vse podarjene pisarniške pripomočke in pisarniški material!

TEHTNICA

Tudi vam zvezde ne kažejo nič dobrega, saj ga lomite (sto na uro). Zmanjšajte hitrost, da ga boste manj lomili – morda pa vas le čaka neke sreča z ljubljeno osebo.

ŠKORPIJON

No, sedaj ko nosite čevlje z visoko peto, da se vam jezik ne vleče več po tleh, pa ste se le poboljšali – vaši prijatelji so vam hvaležni, da več ne jezicate. Za to boste še nagrajeni, dati pa morate za pijačo!

STRELEC

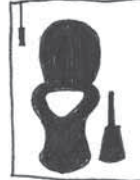
Od same sreče se ga boste napili, ko boste po dolgem času srečali ljubljeno osebo, ki vam največ pomeni. Mar se boste kaj poboljšali? Bilo bi dobro, mar ne?

KOZOROG

Mar se boste že poboljšali in zmanjšali svojo trmo? Dobili boste pošto, na katero ste že dolgo časa čakali, zato si uredite svoje nenavadno življenje, ki vam že kar počasi preseda, mar ne?

VODNAR

Zgodilo se vam bo nekaj nenavadnega: znanec vam bo začel soliti pamet, vendar pa vi ne boste nasledli njegovim besedam. To bo kljub vsemu vaša napaka, kajti zamudili boste lepo priložnost za službo.

RIBI

No, stanje se bo sedaj nekoliko izboljšalo, saj boste od nekod dobili denar in tako bo še bolj lušno držati kozarec vinčka v roki. Paziti se morate le tistih, ki so zeleni od zavisti kot bankovec za en ameriški dolar!

030
KRALJI
ULICE

RAZVEDRILO

KISEL KROMPIR

Franček pregnanček nagovori Avguštna:

»Jaz bi jedel kisel krompir.«

»Jaz pa ribe,« reče Avguštin.

Odšla sta v ribjo restavracijo ob Ljubljani.

Avguštin naroči dvakrat ribe

in kisel krompir. Ko pride

natakar, reče Franček:

»Plača naj tisti, ki je naročil.«

Avguštin Knafelj

SLUŽBA

Neki klošar je dobil delo in je moral oditi k zdravniku na pregled. Na poti k zdravniku je padel in je prišepal v ordinacijo. Tedaj mu reče zdravnik:

»Vi pa šepate! To je najbrž od starosti.«

In mu reče klošar:

»Saj je desna noga ravno toliko stara, kot leva, pa nič ne šepa!«

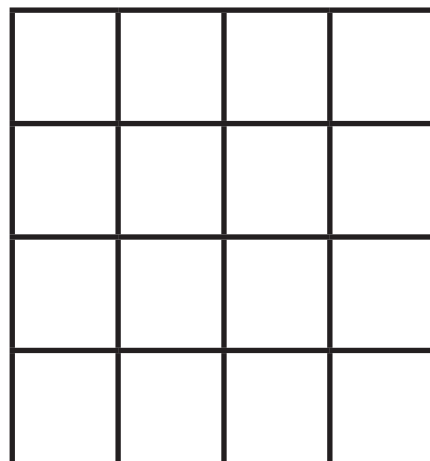
Gregor B. Hann

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) zelo popularen napitek, ki ga lahko dobite tudi v dnevnemu centru Kralji ulice,
- (2) reka v Angliji,
- (3) vrsta tekočine, brez katere ne bi ljudje, živali in rastline preživele,
- (4) kronika, letopis (brez zadnje črke).

ŽE IŠČE SLUŽBO?!

Že se odpravi do direktorja podjetja.

Stopi v pisarno in se predstavi. »Dober dan. Jaz sem Že.«

Direktor pa ga vpraša:

»Gospod Že, mi lahko poveste, kaj ste že?«

Že ugotovi, da je najbolje, da se direktorju še enkrat predstavi, vendar na malce drugačen način. Začne z vsako črko posebej in šteje na prste, da se ne bi zmotil.

Direktor začudeno opazuje in ga vpraša: »Gospod Že, ste že kdaj odleteli proti vratom za izhod?«

Že ponosno odgovori z: »Že.« Direktor vstane, stopi do njega in ga vpraša: »Pa si res to želite?«

Že pa mu odgovori: »A že?«

KTM - Mare Ceglar

ŽELEZNIŠKI PRAGOVİ

Policista prideta v naselje Romov in pokličeta starosta:

»Dobili smo prijavo, da so vaši ukradli pet železniških pragov!«

Starosta začudeno pogleda in odgovori:

»Jebemti decu! Deca, deca kradu, majku jim!«

»Kako otroci?« se čudita policista. »Saj ne morejo dvigniti niti enega praga, ker tehta sto kilogramov!«

»Kaj pa otrok ve, koliko je sto kil!« se namuzne starosta.

Kralj O'Tone Prvi

Obiskovalec iz mesta se je na vasi ustavil ob drevesu in vprašal gospodarja:

»Koliko sadja pa rodi tale vaša hruška na leto?«

Gospodar je odgovoril:

»No, če je dobra letina, mi da trideset kilogramov orehov!«

Zmajček

Šef je vstopil v urad in zalotil nekega uradnika, ki je ravno poljubljal njegovo tajnico.

»Ali ste za to plačani?« je zarjovel.

»Ne, to delam zastonj,« odgovori uradnik.

Zmajček

AFORIZEM

Imel sem trdno stališče, pa so mi ga zmehčali psihiatri.

Črtomir Clonsky

POZOR — NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Februarski žreb za pravilno rešeno križanko in sudoku je ponovno izbral nagrajence in ti so: **Tina Dominika Andlovic** iz Ljubljane, **Jože Avsec** iz Starega trga, **Slavica Česašek-Grič** iz Ribnice, **Ana Petaci** iz Medvod, **Tjaša V. Jakopin** iz Škofljice in **Biserka Polič** iz Maribora. Iskrene čestitke!

9				3	2		5	
	6	4	9		8			
3						2	9	
	9			6			3	
6			5		7			1
	4			1			8	
	7	6						5
			7		5	3	6	
	3		1	8				4

VSE ZELENO

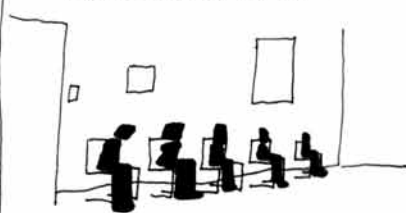
NIK*

..VSI SENATORJI SO
ZELENI....

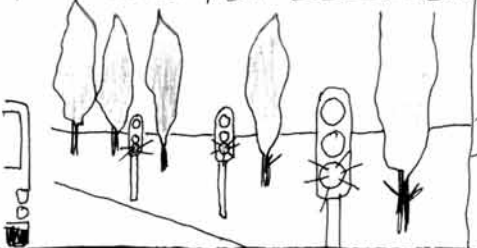
..V ČAKALNICI PACIENTI
LENI.....

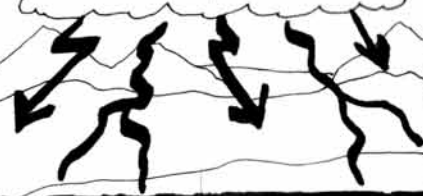
..PSIHIATRIJA REČE, DA
ŠKODI ZELENO....

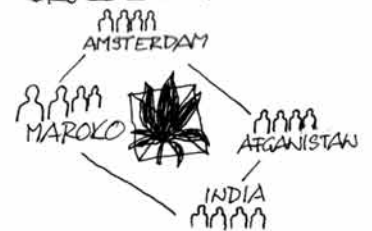
..ZAKNA SEM DA POTEM
MEL CELO POT ZELENO..

..PRBIJA DA ŠKODI
ZELENO, DA BODO
PSIHOZE IN NEVROZE..

..JA! JE ODVISNO OD
DRUŽBE IN ROBE?!

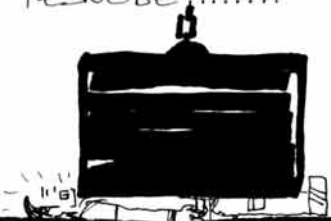
ENI SI KOPAJO GROBOVE!

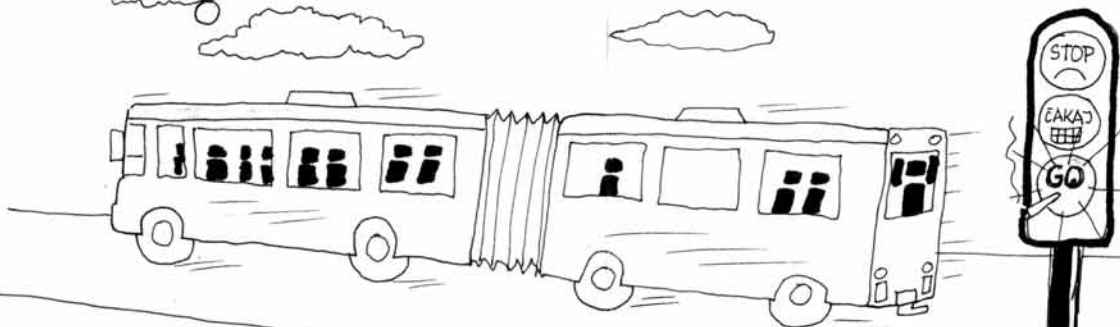
..JAZ NAM PA RAD
ZELENE ROBE....

..KI MI NE USTVARJA
TESNOBE.....

..ČE BI BLO NAROBE ZELENO, NEB MEU BUS STALNO LUČ ZELENO!

NIK*

TOCO

Pijem, da lahko spim. Pijem, da
lahko preživim dan. Pijem, da
pozabim. Skratka ... Pijem!

